ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ

Ukrainian Canadian Archives & Museum of Alberta Inc. 1972
Collectors & Founders H. S. KOPYA
Edmonton

3

Ю. Келий

ЛИПЕНЬ

1931

РОБІТНИЧО - ФАРМЕРСЬКЕ ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО
ВІННІПЕҐ, МАН., КАНАДА

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ Й ЧИТАЙТЕ ТАКІ ЖУРНАЛИ Й ЧАСОПИСИ:

"ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ"—Політико-економічний та культурно-пропагандистський місячник Центрального Виконавчого Комітету Комуністичної Партії Канади в українській мові. Передплата на рік $1.50, поодиноке число 20ц. Адреса: **Za Bilshovizatsiu, Ukrainian Labor Temple, Cor. Pritchard Avenue & McGregor Street, Winnipeg, Man.**

THE PARTY ORGANIZER—Місячний журнал Центрального Організаційного Департаменту Комуністичної Партії Канади на англійській мові. Кожний активіст повинен читати його регулярно. Поодинокий прим. 10 центів. Замовлення посилати на адресу: **The Workers Publishing — 94A Church Street, Toronto 2, Ont.**

THE WORKER—Бойовий тижневий часопис на англійській мові, центральний орган Комуністичної Партії Канади. Є це единий тижневий робітничий часопис на англійській мові, що притримується становища революційної клясової боротьби. Передплата: на рік $2.00; на півроку $1.00. Поодинокий екземпляр 5 центів. Адреса: **The Worker, 94A Church Street, Toronto 2, Ont.**

THE FURROW—Офіціяльний орган Ліги Фармерської Єдности. Бойовий голос незаможних фармерів. Виходить раз на місяць. Передплата: $1.50 на рік. Адреса: **The Furrow, 3 Grainger Building, Saskatoon, Sask.**

THE YOUNG WORKER—Офіціяльний орган Ліги Комуністичної Молоді Канади. Виходить два рази в місяць. Передплата: 75 центів на рік. Адреса: **The Young Worker, 68A Adelaide Street, E., Toronto 2, Ont.**

THE YOUNG COMRADE—Місячний часопис для робітничих дітей. Передплата: 25 центів на рік. Адреса: **The Young Comrade, 68A Adelaide St. E., Toronto 2, Ont.**

Пролєтарі всіх країн, єднайтеся!

ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ

ПОЛІТИКО-ЕКОНОМІЧНИЙ ТА КУЛЬТУРНО-ПРОПАҐАНДИСТСЬКИЙ МІСЯЧНИК ЦЕНТРАЛЬНОГО ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ

За редакцією:
М. Поповича, Л. Моріса, С. Кара, М. Лєнартовича й І. І. Бойчука

№ 3 **Перший рік видання** **№ 3**

ЗМІСТ

Стор.

М. П. — Нотатки останніх тижнів 3
Д. Мануїльський — Третього виходу немає 10
М. Попович — Що таке партійні фракції і як вони повинні працювати .. 16
С. Кар — На шляху революційного звороту 23
Б. Олин — Що стримує зворот в наших організаціях 27
І. Стокалюк — Значіння прилучення МВЮК до ВЮЛ і завдання партії .. 31
Ф. Брей — Наші завдання в копальняній індустрії 33
М. Лєнартович — Сьогорічні з'їзди й будування СМ ТУРФДім 36
І. І. Бойчук — Зробім СМ ТУРФДім справжньою масовою організацією трудящої молоді 44
Е. Маланчук — Сектантство й опортуністична пасивність партфракції в Келгари 47
Ю. Братковський — Боротьба компартії Польщі проти фашистів 49
Про посилення загрози воєнної інтервенції проти СРСР і завдання комуністів (Резолюція XI плєнуму ВККІ) 53
Питання й відповіді 61
Пишіть до свого журналу 63

ВІННІПЕҐ **ЛИПЕНЬ** **1931**

РОБІТНИЧО - ФАРМЕРСЬКЕ ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО
Вінніпеґ, Ман., Канада

002866

Тираж 1.500

З друкарні
ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКИЙ ДІМ
Вінніпег, Ман., Канада

ПОВІДОМЛЕННЯ

На запитання, чи партфракції дістають який опуст за розпродування нашого журналу, повідомляємо, що такого опусту ніхто не дістає й не може діставати, бо й без такого опусту з того, що маємо вручити з передплат і розпрододажі журналу, коштів його видання не покриється. Недобір необхідно буде покривати спеціяльно збираним фондом. Партфракції не повинні дивитись на свій партійний журнал, як на якесь бизнесове підприємство й розраховувати на прибуток з розпродажі його. З виручених за журнал грошей можна покривати кошти пересилання грошей та оплату листів, які висилаються з тими грішми.

В цьому номері розпочинаємо відділ питань і відповідів, в якому будуть вияснювані головним чином теоретичні питання, з якими товариші звертатимуться до редакції журналу. В слідуючому числі буде започаткований ще один відділ, в якому будемо подавати, як працюють наші партфракції

Редакція.

Нотатки Останніх Тижнів

ВІДГОМІН ЗАБОРОНИ ДОВОЗУ РАДЯНСЬКИХ ТОВАРІВ ДО КАНАДИ — КАПІТАЛІСТИЧНЕ РОЗВЯЗАННЯ АГРАРНОГО ПИТАННЯ — ДАЛЬШИЙ НАСТУП НА ЖИТТЄВИЙ РІВЕНЬ РОБІТНИЧОЇ КЛЯСИ — БЕНЕТІВ БЮДЖЕТ ВИГОЛОДЖУВАННЯ ПРАЦЮЮЧИХ МАС

ВОЙОВНИЧА митна політика консервативного уряду Бенета приносить наслідки. На заборону довозу радянських товарів до Канади, радянський уряд відповів відмовою купувати канадські товари. На утруднення збуту в Канаді новозеляндського масла, уряд Нової Зеляндії відповів відмовою сприяти збутові канадських автомобілів та інших товарів. І так пішло по цілій лінії: за кожний митний удар канадського уряду проти інших країн канадський капіталізм отримав таку ж саму відповідь.

Агресивна політика молодих ще й бойових канадських імперіялістів зразу захопила канадську буржуазію в цілості. Особливо ж заімпонував її виступ проти Радянського Союзу. Через те тільки революційна частина канадської робітничої кляси, під проводом Комуністичної Партії, рішуче запротестувала проти цего протирадянського виступу, як проти одного із підготовчих кроків до війни проти Радянського Союзу. Навіть лейборитські фейкери в парляменті (Вудсворт і Гіпс), охочі завжди скористуватися такою нагодою для замилювання очей робітникам своїм фейкерським "опозиційним" виступом, були до того захоплені, що не насмілились порушити однодушного ворожого настрою в парляменті по відношенні до Радянського Союзу.

Але вже наприкінці травня почувся в домініяльному парляменті голос представника ліберальної буржуазії, французького незалежного посла з провінції Квебек, Г. Бураси, проти ембарга на радянські товари. Виступ Бураси в принципі не був проти самої заборони довозу радянських товарів, як це в читача буржуазної преси могло скластися враження. Він заперечував проти того, що цю заборону встановлено за самим міністерським вирішенням; що, мовляв, у цій справі ніхто не радився парляменту; що це є потоптанням принципу відпові-

дального уряду. На думку Бураси, таке важливе питання політики уряду повинно було бути вирішене парляментом. Правда, що в своїому аргументуванні Бураса поробив такі завваги, як про те, що "народ Канади" не дав урядові мандату "вичитувати лекції народам інших країн", а одночасно зовсім правильно вказав на дуже разячу непослідовність уряду, яка виявляється в забороні довозу радянських товарів з одного боку, а в запрошенні радянських представників на пшеничну конференцію в Лондоні з другого. Але все це була критика самих методів, а не самої суті справи заборони довозу радянських товарів до Канади.

Виступ Бураси й його підхід до справи повернув сміливість прогресивним та лейборитським фейкерам, що сидять в парляменті, як представники від західньої Канади. Вони й собі стали нараджуватися на кокусі, щоб таким же самим чином "заатакувати" уряд Бенета. Бураса показав шлях. Можна, мовляв, виступати проти заборони на довіз радянських товарів на тій основі, що її не вирішено парляментом, а робітники та фармері й не доглупаються, що це не значить, що ці фейкери є проти цих протирадянських заходів. Вони знають прекрасно, що цеї справи не буде завернено до парляменту і їм не доведеться над ньою голосувати та виявити своє справжнє обличчя. Отже можна цю справу використати для свого політичного обману.

Завданням кожного комуніста є розшифровувати значіння отаких виступів та становищ буржуазних ліберальствуючих представників і лейборитських та прогресивних фейкерів, пояснювати це справжнє значіння робітничим масам, розкриваючи їхніх найнебезпечніших ворогів.

Але вже десятого червня підчас дебатування бюджету, торкнувся тієї ж самої справи в парляменті В. Д. Юлер, колишній міністер в ліберальному уряді Кінґа, який спротивився ембаргові вже таки по самій суті. Його виступ був вже таки виразно скерований проти заборони довозу радянських товарів, яку він визнав за шкідливу й безуспішну.

Що ж, все таки, ці виступи, особливо ж Юлера, значать? Чи зміну фронту у відношенні до Радянського Союзу? Зовсім не те. Ці виступи свідчать, що після захоплення можливістю негайної загальної економічної блькади Радянського Союзу, а за ньою й воєнного нападу на Радянський Союз, що кілька місяців тому, здавалося, були такі ймовірні, наступило розчарування. На міжнародніх конференціях Радянський Союз, в особах своїх представників, виявив свою могучість й перевагу свого соціялістичного господарства над капіталістичним; він вказав шлях до розвязання світової кризи капіталістичного господарства заміною останнього господарством соціялістичним; він вказав шлях встановлення справжнього миру. Замість вичитувати радянським представникам дипльоматичні нотації, представники капіталістичних країн на тих конференціях мусіли

вислухати від них повчаючі лекції. Радянський Союз успішно викривав всі дотеперішні воєнні змови імперіялістів проти нього і вчасно запобігав їм. Протирадянські пляни імперіялістів через це, як і через їхні зростаючі внутрішні суперечності, не здійснювалися. Тимчасом становище в капіталістичних країнах, отже й в Канаді, постійно погіршується. Це й призводить хитких, менше витревалих, ліберальствуючих представників буржуазії, особливо ж тої, що репрезентує інтереси, які потерпіли в наслідок припинення радянських замовлень, до хитання, а то й до виступів проти ембарго. Мовляв, коли другі ще торгують з Рад. Союзом і загальна блькада ще не вдається, то чому нам, меншим хижим птицям втрачати яку б то не було нагоду заробити. Дотеперішня невдача у створенні єдиного фронту всіх імперіялістів, більших і менших, проти Радянського Союзу деморалізує їх. Але це зовсім не значить, що оці буржуазні представники, лейборитські та прогресивні фейкери тощо, здають позицію й стають друзями Радянського Союзу. Вони й надалі будуть завжди його ворогами і в кожному разі потреби підуть одверто на боротьбу проти нього. Їхню політику необхідно завжди демаскувати перед масами працюючих, закликаючи їх завжди бути на поготові стати в обороні Радянського Союзу, якому загрожуватиме небезпека імперіялістичної інтервенції так довго, як довго довкола нього будуть існувати капіталістичні держави.

* * *

Аграрна криза, яка значно погіршує промислову кризу, особливо гостро відбивається на Канаді й Сполучених Державах. Тут вона примушує буржуазних економістів, більш як денебудь, митикувати над тим, як її ліквідувати та як розвязати аграрне питання взагалі. Появилися всілякі пропозиції, поради й теорії, а у всьому тому то туманно, то ясніше снується одна провідна думка: фарма мусить бути механізована й побільшена. Пропозиції відносно негайних зарадчих кроків в загальному зводяться до зменшення засівної площі та переходу до мішаного господарства. Але в дальшій перспективі розвязка питання в механізації й побільшенні фарми.

Механізація потрібна для того, що застосування найкращих машин на фармі дуже значно зменшує кількість робочих рук і зберігає витрату часу, а тим самим зменшує кошти продукції. Збільшення фарми необхідне тому, що на малій фармі застосування коштовних машин неможливе, а якщо було б можливе, то було б одночасно неекономне і з нього користи не було б. Щоб машини давали користь, їх необхідно повністю використовувати, тобто мати для них постійну роботу. Ясно, що на малій фармі, якщо малий фармер і спромігся б купити собі коштовні машини, вони більшу частину року, чи того сезону, в якому їх можна й потрібно вживати, стояли б даром, невживані, бо нічого було б ними робити по виконанні всьої роботи на такій малій фармі. На великій фармі вони виконува-

лил б роботу безперестанно і таким чином давали б велику економію праці й часу. Наприклад, один робітник може при допомозі трактора, запряженого до плуга з пятьома 14-цалевими лемішами, зорати за одну годину більше землі, як він міг би зорати її кіньми, запряженими до однолемішового плуга, за цілий день. Ясно, що фармерові, який має стільки землі, що може зорати її отаким багатолемішовим плугом, запряженим до трактора, за кілька годин, чи навіть за день або два, ні трактор, ні такий плуг не під силу і не оплатиться. А на великій фармі цей трактор з таким плугом незвичайно корисна штука.

Чим більше й доцільніше застосування машин, тобто чим краща механізація фарми, тим дешевше коштує випродукувати збіжжя, огородину тощо. Коли ж при допомозі механізації можна зменшити кошти продукції — митикують буржуазні економісти — то можна її й дешевше продати і таким чином успішніше конкурувати проти інших постачателів фармерських продуктів на ринок. Якщо випродукування одного бушля пшениці в Канаді коштуватиме фармерові не около одного долара, як зараз, а тільки около сорок до пятьдесять центів, то тоді в "лиху годину" можна буде витримати навіть і за такої ціни, яку зараз за ню платять. А що ще важливіше, можна буде конкурувати з постачателями пшениці з інших країн. Вони навіть запевняють, що воно так і буде.

Сперечатися проти механізації фармів нема змислу. Було б навіть дуже нерозумно, коли б ці всі винайдені машини, що заступають і зберігають стільки ручної людської праці на фармі, не були застосовані й використані. Але незаможних фармерів цікавить другий бік питання: як саме процес механізації вплине на їхнє власне становище?

Застосування машин в рільництві доводить не тільки до економії робочої сили й часу, але й до спеціялізації, до зростання великих фармів, чи то в розумінні екстенсивного господарства, чи інтенсивного, за кошт руйнування й вивлащування дрібних, маломіцних фармерських господарств, до постійного зменшування населення, що займається рільництвом, до індустріялізації фармерського господарства та до організування фармів на фабричній основі.

В Сполучених Державах, наприклад, в наслідок застосування машин на фармах, продукцію різних рільничих товарів концентровано в районах з найвідповіднішими для них умовинами. Таким чином розвинулися: бавовняна полоса, кукурузяна полоса, пшенична полоса, молошна полоса і т. д. Такий самий процес помічається і в Канаді.

В Сполучених Державах в 1820 р. нараховувано 88 відсотків населення, що працювало в рільництві; в 1850 р. цей відсоток зменшився вже до 80; 1870 р. зменшення дійшло до 47.6 відсотків; 1900 р. до 35.7 відсотків; 1920 р. до 25 відсотків. В Канаді було в 1881 р. 48.1 відсотків всього населення занятого в рільництві; 1891 р. було вже тільки 45.8 відсотків; 1901 р. було 40.2 відсотків; 1911 р. — 34.3 відсотків; 1921 р. — 32.8 відсотків. Не зважаючи на це зменшення, в Канаді за цей період експорт агрікультурних продуктів збільшився понад імпорт на 600 відсотків.

Як в Сполучених Державах так і в Канаді безперервно ростуть великі й міцні фарми (з великим вкладом капіталу) за кошт малих (маломіцних, з малим вкладом капіталу). Досвід цього процесу в Монтані, наприклад, виявив, що число пшеничних фармерів зменшилося з 35,000 в 1915 році до 14,000 в 1930 році. Пересічна величина групи успішних фармів, які досліджувано, збільшилася від 1924 до 1928 рр. з 598 акрів до 1,265 акрів. Цей процес приписують зростанню застосування щораз кращих машин і він помітний не тільки в пшеничній, але й у других полосах, і то там, де провадять екстенсивні, і там, де провадять інтенсивні господарства.

Вже й з цього, що ми досі сказали, ясно, яка доля ждє в майбутньому незаможного фармера. Як би незаможні фармері вперто не намагалися, при допомозі тяжкої праці своєї власної, своїх жінок і дітей, втриматися на фармах, раньше чи пізніше величезна більшість із них опиниться або в місті, між міським пролєтаріятом, або на фармах багатіїв, між найманими робітниками.

Механізація й побільшення фармів є неминучим процесом, але цим капіталізм не розвязує аграрного питання. За капіталізму розвязати його не можна. Розвяжуть його працюючі, а зроблять вони це тільки тоді, коли переможуть буржуазію, під проводом пролєтаріяту візьмуть громадські справи в свої руки, знищать капіталізм, колєктивізують фармерське господарство і встановлять соціялізм, першу стадію комунізму. До цього повинні незаможні фармері змагати в спілці й під проводом промислового пролєтаріяту.

* * *

ЩОБ рятувати своє капіталістичне господарство від кризи й свої зиски від зменшення, капіталісти далі наступають на життєвий рівень робітничої кляси. Намагаючись здешевити кошти продукції, щоб можна було успішніше конкурувати зі своїми противниками на ринку, канадські капіталісти, як всі інші по всіх капіталістичних країнах, далі зменшують заробітну платню, звільняють робітників від праці, а тих, що залишають при праці, примушують працювати менше днів в тижні за меншу платню, але працювати інтенсивніше й раціональніше.

В останніх тижнях звільнено чимало робітників в різних важливіших галузях промисловости. Канадські залізниці, крім звільнень від праці на неозначений період часу, звільняють залишених робітників на певний означений час, даючи їм "примусовий відпочинок". В вугільній промисловості готовиться загальний наступ на теперішню голодову платню майнерів. В деяких місцевостях (як в Гилкрест) були вже недавно зроблені

спроби зірвати платню майнерів. Гилкрестські майнери своїм солідарним опором відбили цей наступ. Але наближається на заході й сході кінець договорів з організованими майнерами. Майновласники вже підготовляються до того, щоб цією нагодою скористуватися для дальшого зменшення заробітної платні. На нашу партію в тих майнерських дистриктах спадає завдання підготовити майнерів до боротьби не тільки проти зменшення, але й за збільшення майнерської платні.

По всій країні робляться намагання всякими способами позбавляти безробітних й тої нужденної допомоги, яку деякі з них дістають. За найменшу справу безробітних дискримінують. Особливу увагу звертається на тих, що беруть участь в організаціях безробітних, в демонстраціях тощо. Одним із нових методів, яким почали збуватися безробітних, є так звана "добровільна депортація". Безробітних чужинецького уродження посилають до лікарів, щоб ці визнавали їх за хворих й нездатних до праці, аби на основі того можна було депортувати їх до старого краю. Коли ж безробітні відмовляються "бути хворими й нездатними до праці" й не хотять бути депортовані, їм загрожують відмовою допомоги. Цей останній метод особливо застосовується до імігрантів з Західньої України і з Польщі. Консулярні представники Польщі в Канаді охоче йдуть цему назустріч, а петлюрівці в цій справі допомагають висліджуванням тих безробітних, що беруть участь в робітничому русі. Висновок з цього ясний, що цього методу вживається за порозумінням з польськими представниками, які таким чином бажають повернути багатьох імігрантів назад до краю з метою післати їх на арматнє мясо у підготовлюваній війні проти Радянського Союзу.

Перед нами стоїть завдання зміцнити нашу працю як між робітниками у виробництві, так і між безробітними й вести їх на боротьбу проти цего наступу на робітничу клясу кожного дня, у кожну хвилю потреби, підчас кожної нагоди. Пильно слідкуючи за тим, що готовлять капіталісти й їхні прислужники проти робітників в одній чи другій галузі промисловости, в одній чи другій фабриці, майні тощо, ми повинні повсякчасно підготовляти робітників заздалегоди до боротьби так, щоб вони не були заскочені несподіванками. Це полекшуватиме нам провід у боротьбі й даватиме кращі шанси на її успіх.

* * *

БЕНЕТІВ бюджет зовсім слушно назвала наша партія бюджетом виголодження. Це клясичний бюджетовий рахунок довіреного завідувача капіталістичним господарством. Цей міліонерський бюджет ясно виявляє, якій клясі служить домініяльний уряд і хто є справжнім господарем країни. Все, що можна було зробити для збільшення прибутків капіталістичної кляси, особливо ж її найбагатішої, міліонерської верхушки, це зроблено й враховано в бюджеті. Навіть немає звичайного для всіх бур-

жуазних урядів намагання замилити очі робітникам й незаможним фармерам якиминебудь дрібними допомогами. Бенет щирий та відкритий представник своєї кляси.

Для безробітних в бюджеті немає ні цента допомоги. Немає її й для незаможних фармерів, що опинилися в розпучливому становищі. Навпаки, на них ще накладено тягарі в формі посередніх податків, тобто податків наложених на всякі речі, що їх мусять вони купувати. За те капіталістам дуже значно зменшено доходовий податок. Оце й є наявним звалюванням тягару кризи на плечі робітників та фармерів. Оце й є дальше знижування життєвого рівня працюючих мас.

Проти Бенетового бюджету виголоджування працюючих мас мусять робітники й незаможні фармері повести рішучу боротьбу. У цій боротьбі провід може й мусить дати тільки наша партія. "Опозиційні" виступи Вудсворта й Гіпса в парляменті, як звичайно, ніякого значіння для працюючих не мають і не мають вони звязку з тією боротьбою, що її мусять вести робітники й незаможні фармері проти виголоджування. Вудсворти й Гіпси співробітничають з урядом Бенета у його загальній політиці виголоджування працюючих мас та рятунку капіталістичного господарства від кризи. Проти бюджету Бенета треба боротися, організуючи наші масові бойові організації, організуючи безробітних, організуючи Фармерську Лігу Єдности, гуртуючи робітничі й фармерські маси довкола гасел та домагань, що їх висуває наша партія. Бюджет Бенета дає нам прекрасну нагоду для пропаганди й агітації, для здобування впливу на маси і ми повинні повністю цією нагодою скористуватися. — **М. П.**

Д. Мануїльський

ТРЕТЬОГО ВИХОДУ НЕМАЄ

Ми пам'ятаємо, які оцінки давали теперішній кризі такі авторитети **буржуазної** політекономії, як от **Ірвінг, Фішер, Кійнс, Кассель** та інші. Одні з них, як Фішер і Кійнс, причину теперішньої кризи бачать в умовах грошового й кредитового обігу, інші, як Кассель — у браку капіталів. І ці пояснення кризи були не випадкові. Вони були продиктовані інтересами капіталу, що намагався обгрунтувати "науковими" аргументами політику наступу на робітничу клясу: якщо причиною кризи є недостатня акумуляція капіталу, значить, треба зменшити витрати на заробітну платню, на соціяльне страхування тощо. Всі буржуазні економісти спочатку заперечували, що ця криза є криза перепродукції. І тільки після повного банкроцтва всіх їхніх прогноз і всіх пророкувань, вони мусіли слідом за марксистами-більшовиками заговорити про **кризу перепродукції.**

Але **найбільше хиталася** в питанні про світову кризу, безперечно, **соціял-демократія.** У її теоретичному настановленні в питанні про кризу було декілька етапів: до кризи, після кризи й тепер, у самий розпал кризи.

Гільфердінг, на з'їзді німецької соціял-демократичної партії 1927 року, сказав: "Організований капіталізм означає на ділі принципову заміну капіталістичного принципу вільної конкуренції соціялістичним принципом плянового виробництва".

Але ще цинічніше про це сказав не теоретик II Інтернаціоналу, а його профспілчанський практик — **Тарнов.**

— "Треба відрізняти — сказав він, — у розвиткові капіталізму дві доби: добу англійського капіталізму, який обмежений був у можливостях поширюватися, і добу американського капіталізму, який може, на основі найновішої техніки, без краю поширюватися й розвиватися. Для першої доби типові були Макрс і Ляссаль, які запевняли, що заробітну платню визначають якісь економічні закони, що вона залежить від вартости робочої сили тощо. Для другої доби типовий є Форд, який довів, що капіталізм може процвітати, і в той самий час робітники повинні лишатися бідними".

Йому підспівував ідейний надхненник і творець теорії "господарчої демократії" **Нафталі,** що 1928 року писав:

— "Циклічний розвиток, за якого відбувалася регулярна зміна піднесення й кризи, про яку писали Маркс і Енгельс, належить до першого періоду раннього капіталізму".

Нарешті пустили в хід теоретичну важку артилерію II Інтернаціоналу, — що правда, знаряддя дуже застарілого зразка, — досить відомого соціял-шкідника й прибічника інтервенції, **Карла Каутського.** У своїй книзі про "Історичний матеріялізм" він опрацював нову теорію криз, що нічим не різниться від теорії криз, яку висувають найреакційніші буржуазні теоретики. На його думку, причини криз треба шукати вже не в капіталістичних умовах виробництва, а в умовах природи. Кризи відбуваються, за його словами, через диспропорцію між промисловістю й сільським господарством, причини ж цієї диспропорції зумовлюються самою природою, бо промисловість має діло з неорганічною природою, тоді як сільське господарство — з органічною.

Так писала соціял-демократія до кризи.

Коли виникла світова економічна криза, соціял-демократія дуже розгубилася, бо криза глибоко суперечила концепції організованого капіталізму. Спершу соціял-демократія пробувала була замовчати кризу. Журнали "Кампф" і "Гезельшафт" протягом багатьох місяців не вміщали жодної статті про кризу. Навіть у першотравневих статтях Вандервельде, Велса, Ренера, Блюма та інших нема ані слова про кризу, наче б її й не було. Соціял-демократія й далі ще додержується теорії "організованого" капіталізму.

1. січня 1930 року віденська "Арбайтерцайтунг", і далі захлинаючись, повторює старі Гільфердінгові тези: "1928 рік був роком потужного розвитку організованого капіталізму". "1929 року почалася нова ера капіталізму". "Новий капіталізм перемагає й усуває все те, що зумовлювало анархію капіталістичного господарства". "Новий капіталізм доводить, що світове господарство можна вести пляново".

Але минають ще місяці. Надії, що капіталізм скоро позбудеться кризи, розвіюються. Гувер стає об'єктом глузувань в Америці та Европі. Скрізь заворушуються маси.

Що ж говорить тепер соціял-демократія про кризу? Що говорить Нафталі, що пише "Арбайтерцайтунг"?

— "Рух і далі відбуватиметься циклічно. За теперішньою кризою настане піднесення, а за піднесенням — нова криза. Але, мабуть, періоди криз будуть довші й серйозніші, періоди ж піднесення — коротші й слабкіші, ніж протягом останніх довоєнних десятиріч". — Так пише "Арбайтерцайтунг" 18. лютого 1931 року.

— "В умовах капіталізму ніде нема плянового розвитку економічних сил. Ніколи немає розумної відповідности між розгортанням виробничого апарату й розгортанням можливостей збуту — купівельної спроможности мас. Раціоналізація завжди відбувається без пляну, на основі того, як окремі підприємства оцінять шанси на прибуток".

Хто це пише? "Роте Фане"? Ні, це пише п. **Нафталі.**

— "Не раціоналізація, як технічний процес, — пише він далі, — спричиняється до такого нещастя, як криза, а еконо-

мічні форми капіталізму породжують на основі процесу раціоналізації щораз нові кризові зрушення".

Соціял-демократична преса з сумом констатує:

— "Виявилося, що капіталізм є неспроможний навіть у своїй наймодернішій формі... Організований капіталізм теж не міг запобігти кризам, властивим капіталізмові. Світова економічна криза небувалого розмаху й гостроти є відповідь на велетенські спроби капіталізму покласти край кризам капіталістичними засобами. Капіталізм остаточно спасував" ("Арбайтерцайтунґ", з 25. грудня 1930 р.).

Можна спитати соціял-демократичних робітників, як вони можуть вірити партії, що робить такі курбети? Хіба не сидить сьогодні на лаві підсудних, перед лицем мільйонів безробітних, перед усією робітничою клясою, разом із капіталістичною системою вся міжнародня соціял-демократія, що приховує капіталістичний визиск, диктатуру буржуазії, фашизм легендами про "організований капіталізм"?

Що ж говорили ми, комуністи, в наших офіційних документах на початку кризи? У своїй резолюції президія ВККІ (лютий 1930 р.) констатувала, що криза, поперше, починає набувати світового характеру. Подруге, що криза поглиблює з величезною силою соціяльні суперечності, що вона спричинюється, і в міру свого розвитку ще більше спричинятиметься, до шаленого наступу на робітничу клясу. Ми казали, потрете, що "криза поглиблює загальну кризу капіталістичної системи, загострюючи її внутрішні й зовнішні суперечності, руйнуючи хитку капіталістичну стабілізацію й прискорюючи темп революційного піднесення і в капіталістичних країнах, і в кольоніях. Почетверте, ми казали, що криза поруч з успіхами соціялістичного будівництва в СРСР міняє співвідношення сил двох світових господарчих систем на користь світовому революційному рухові.

Ми говорили правду світовому пролетаріятові. І ввесь розвиток протягом цього року довів правильність прогнози ВККІ.

За минулий рік криза стала загальною, тобто вона, не вважаючи на нерівномірність її розвитку, захопила всі капіталістичні країни незалежно від того, чи були вони досі в стані щораз вищої конюнктури, як от Сполучені Держави, Франція, Швеція, чи в стані затяжної депресії, як от Англія, Польща і взагалі східня частина капіталістичної Европи. Вона обняла всі галузі промисловости: і старі — вугільну, текстильну, суднобудівництво, що вже зазнавали занепаду, і нові, що пишалися своїм розквітом — автомобільну, хемічну, радіо-електричну промисловість. І ця зміна циклічности теперішньої кризи, яка (зміна) виявляється в тому, що в неї втягнуті країни й галузі промисловости, що роками були в стані депресії, показує, що на її розвиток особливо гостро впливає загальна повоєнна криза капіталізму. Ця загальна криза не тільки загострює й поглиблює теперішню кризу, але й собі зазнає її наслідків. Криза набула надто затяжного характеру, що порушує всі уявлення про терміни, якими оперували буржуазні економісти на досвіді передвоєнних циклічних криз.

Вона триває вже **півтора року,** проте немає ніяких ознак, що вона послабла, коли не зважати на можливі невеликі, сезонні хитання на весні в зв'язку з пожвавленням будівних робіт тощо. Є серед буржуазних діячів люди, як Муссоліні, який навіть "пророкує", що вона триватиме ще 3 роки.

Криза набула **нечуваної гостроти й глибини.** "Немає прикладу в найновішій історії — каже англійський економіст Кійнс, — щоб так сильно й швидко падали ціни, як минулого року". "Господарчий занепад набув нечуваних у найновішому господарчому розвитку розмірів та інтенсивности", — пише німецький конюнктурний інститут.

Тривалість, гострота й глибина теперішньої кризи визначається, крім впливу на неї загальної кризи капіталізму, тим, що вона переплітається з величезною **аграрною кризою,** яка триває ось уже років із 10. Ця аграрна криза є наслідок **нерентабельности дрібного селянського господарства,** що не може конкурувати з великим капіталістичним господарством, яке переозброюється на великій технічній базі, (трактор, комбайн, хемія). Теперішній капіталізм, що загниває, не відкриває перед дрібним селянством ніяких перспектив щодо розміщення вільних рук. Вдержатись до кращих часів дрібне капіталістичне господарство так само не може через перепродукцію в сільському господарстві. Ця перепродукція сталася в наслідок, з одного боку, поширення засівної площі в заокеанських країнах (Сполучені Держави, Канада, Австралія, Аргентина) і збільшення врожайности, а з другого — в наслідок перебудови технічної бази сільського господарства, що невпинно збільшує виробництво сільсько-господарських продуктів харчування, зменшуючи потреби на фураж. Нарешті на розвиток аграрної кризи впливає найбільша в світовій історії **аграрна революція в СРСР,** що лякає ввесь капіталістичний світ.

На глибину й гостроту теперішньої кризи дуже вплинула **капіталістична "раціоналізація",** що була перед нею. Капіталістична "раціоналізація", яку шалено проводять капіталісти з цілковитою підтримкою соціял-демократії і реформістських профспілок, щоб зменшити собівартість, як передумову конкурентної спроможности на світових ринках, і яка завжди завдавала робітничій клясі величезних страждань, призвела в умовах загальної кризи капіталізму до особливо гострого **розриву між продукцією і споживанням.** І, з одного боку, вона спричинилася до розбурхання виробничого апарату, прискорила зростання перепродукції, а з другого — погіршила становище робітничої кляси, сприяла, отже, зменшенню купівельної спроможности широких трудящих мас і тим самим ще більшому звуженню внутрішнього ринку.

Головною методою фінансового капіталу в боротьбі з кризою є **шалений наступ на життєвий рівень усієї робітничої кляси.** З надзвичайною впертістю й жорстокістю буржуазія кида-

еться на робітничу клясу й трудящі маси, намагаючись виборсатися з кризи їхнім коштом. Заходи **економічного грабунку,** масових звільнень, вона сполучає з методами політичного **терору** поліційними "репресіями", касуванням права страйкувати, розгромом клясових організацій робітничої кляси. Теперішній наступ капіталу на робітничу клясу розвивається в усіх напрямках і доходить небувалих ще досі розмірів. Слідом за хвилею капіталістичної "раціоналізації", що витіснила з виробництва мільйони робітників, замінивши їх некваліфікованою жіночою й дитячою працею, що зменшила заробітну платню робітника, що збільшила його експлуатацію, — іде новий наступ капіталу, що несе пролетаріятові лихо найлютіших масових злиднів. **Масове безробіття** доходить небувалих ще в історії розмірів. Всього рік тому президія ВККІ (лютий 1930 рік) обрахувала число безробітних у промислових містах капіталістичних країн на 17 мільйонів чоловіка, а разом із родинами на 60 мільйонів чоловіка. За рік ця цифра подвоїлася. Тепер число безробітних становить уже **35 мільйонів чоловіка.** Але сюди не ввійшли **напівбезробітні,** що стоять на межі голоду й злиднів.

Становище робітничої кляси ще більше погіршується тому, що капіталісти, як ніколи досі, наступають на **соціяльне страхування.** І в таких країнах, як Сполучені Держави, де немає ніякого соціяльного страхування, буржуазія відмовляє безробітним у державній допомозі, і в інших, як Німеччина, Англія тощо, де воно є, капіталіст вживає заходів, щоб його зменшити, або й цілком скасувати, і в третіх країнах, де його запроваджують, воно стає своєрідним легалізованим засобом зменшити заробітну платню. Виключають з категорії тих, що мають право діставати запомогу, робітничу молодь (в Англії, Німеччині), заміжніх робітниць (Ірляндія), запроваджують примусову працю для безробітних на сільсько-господарських роботах (Англія, Голяндія), фонд соціяльної допомоги розкрадають, щоб покрити дефіцит в адміністративному керуванні підприємствами, що банкрутують (Угорщина, Болгарія), збільшують час роботи на підприємстві, який дає право на запомогу (Австрія, Німеччина), збільшують внески робітників, виключають з категорії тих, що мають право на запомогу (будівних робітників), зменшують скрізь розміри запомоги.

Усі ці форми знижування життевого рівня мас буржуазія сполучає з іншими засобами грабувати трудящих. Вона **збільшує податки на робітничу клясу, зменшуючи оподаткування капіталу;** штучно затримує роздрібні ціни, особливо на предмети широкого робітничого споживання; підвищує митні ставки на користь аграріям і це доходить протягом одного року на різну пашню в Німеччині до 400 відс.; запроваджує монополії, комбіновані з позиками, наприклад монополії на сірники та нафту. Така, загалом, система "організованого капіталу", підсумок перемоги демократії, диктатури буржуазії.

А звідси висновки: реформістська бернштайніянська теорія

про повільне поліпшення становища робітничої кляси за капіталізму вщент розбита. Стверджується цілком **Марксів закон про абсолютне зубожіння робітничої кляси.** Криза ця особливо чітко викрила перед масами всі наслідки **капіталістичного рабства,** що існує по всіх країнах за диктатури капіталу, незалежно від форм його панування, — республіки, монархії, буржуазної демократії, фашистської диктатури, — спростувавши тим самим легенди апольогетів капіталістичного рабства про "вільну працю", що відрізняє сучасного робітника від рабів Ліберії, Конґо та інших імперіялістичних кольоній. Приковуючи робітника до експлуататора ланцюгами голоду й злиднів, капіталістичний лад грунтується на економічному й політичному рабстві трудящих, незалежно від його кольоніяльних або модернізованих форм капіталістичного конвеєра. **Тільки в СРСР праця є вільна, соціялістична праця.**

Криза особливо яскраво викрила той факт, що **капіталізм почав гальмувати розвиток виробничих сил суспільства,** що всяке часткове піднесення виробництва в умовах капіталізму може відбуватись тільки тоді, коли ще більше погіршується становище робітничої кляси й трудящих мас.

Криза виявила водночас перед лицем мільйонів трудящих всього світу всю глибину **соціяльної ірраціональности капіталістичної системи,** ще раз довівши, що виробничі сили капіталістичного суспільства визріли для соціялізму, спростувавши тим самим підлу брехню соціял-демократії про неминучість ультраімперіялістичної стадії в розвитку капіталізму, як передумови здійснення соціялізму методами "демократії".

Капіталістичному виходові з кризи, який грунтується на ще більшому погіршенні становища робітничої кляси й трудящих, пролетаріят та його авангард — компартія — повинні протиставити **революційний вихід з ярма, убозтва й голоду через повалення диктатури буржуазії й утворення диктатури пролетаріяту.**

Робітнича кляса СРСР, поваливши владу капіталістів, своїм творчим досвідом доводячи мільйонам трудящих капіталістичних країн, пригніченим народам кольоній перевагу соціялістичної системи господарства, яка виключає можливість криз, над капіталізмом, що продовжує кризи, ставить перед нами руба питання, примушує нас остаточно вибрати: **або капіталізм, або соціялізм;** або економічне й політичне рабство — або кінець капіталістичному визискові й гнітові; або кольоніяльний гніт і імперіялістичні війни — або мир, братерство й воля трудящих; або капіталістична анархія й кризи — або соціялістичне будівництво, що виключає анархії й кризи. А це значить: **або диктатура буржуазії — або диктатура пролетаріяту. Третього виходу немає!**

М. Попович

ЩО ТАКЕ ПАРТІЙНІ ФРАКЦІЇ І ЯК ВОНИ ПОВИННІ ПРАЦЮВАТИ

Здавалося б, що всі наші партійні товариші повинні б вже знати, що таке партійні фракції та які їхні завдання. Проте на досвіді я переконався, що багато є ще таких партійних членів, що зовсім цего не знають, а ще більше таких, що мають про це дуже неясне поняття.

Перебравши обовязки секретаря Всекраєвого Партфракційного Бюра українських робітниче-фармерських масових організаціях, я помістив в "Українських Робітничих Вістях" заклик до всіх секретарів місцевих партфракцій цих наших масових організацій, щоб вони негайно прислали свої точні адреси й подали число членів кожної партфракції. Зробив я це для того, щоб перевірити список секретарів партфракцій, який мені передано в Бюрі, а також т е п е р і ш н ій стан партійного членства в наших масових організаціях. Через значне занедбання праці у Всекраєвому Партфракційному Бюрі, не було певности щодо цього списку секретарів, а також щодо підрахунку партійного членства в масових організаціях. Цьої певности немає ще й посьогодні, бо досі наше Бюро отримало певні відповіді тільки від 25 місцевих партфракцій, хоч всіх їх є більш як два рази стільки.

Вже ці відповіді, що їх ми отримали, виявляють в багатьох випадках, що товариші на місцях неясно розуміють, що таке партійна фракція й які її завдання. А те, що від більшости місцевих партфракцій досі немає ніякого звідомлення, тільки підтверджує цей же висновок. З місцевости, в якій зовсім певно є щонайменше кільканацять партійних товаришів у наших місцевих масових організаціях, пише товариш, що в них "організовано партфракцію з пятьох членів", маючи, мабуть, на думці партфракційне бюро. З іншої місцевости повідомляє товариш, що в них "організувалася партфракція з трьох членів, що кожний з них входить у заряд одної з наших трьох масових організацій". З інших місцевостей пишуть товариші, що не знали, чи їм потрібна партійна фракція в масових організаціях, бо в кожній з цих місцевостей існує партійна група, що складається тільки з українських товаришів. Товариші думали, що партфракцію необхідно б організувати тільки в такому випадку, колиб у партійній групі були й неукраїнські партійні члени. З одної місцевости пишуть навіть таке, що партійної фракції не організували, бо гадали, що це буде поворот до мовного, федералістичного поділу партії. Все це примушує пояснити цю справу, щоб допомогти швидшому налагодженню всьої партійної організації й забезпеченню її щільного звязку з масовими організаціями й керівництва ними. Це треба зробити тимбільше, що деякі партійні члени поза українськими товаришами в деяких місцевостях мають досить дивовижні погляди на партійні фракції; що й в других масових організаціях, в яких є партійні члени (як Воркерс Юніті Ліг, Фармерс Юніті Ліг, Товариство Безробітних, кооперативи тощо), не скрізь є організовані партійні фракції; що деякі члени провідних партійних комітетів (Едмонтон) не розуміють функцій та завдань партфракцій. Зрозумівши це питання, наші товариші зможуть допомогти організуванню партфракцій у всіх цих організаціях і наладженню їхньої праці.

ЩО Ж ТАКЕ ПАРТІЙНА ФРАКЦІЯ І ДЛЯ ЧОГО ВОНА ПОТРІБНА.

Партійна фракція (іншими словами — партійна частина), або, в скороченні, партфракція, це партійна організація, яку формується з тих партійних членів, що належать до якоїнебудь позапартійної, масової, робітничої або фармерської організації. Такою організацією може бути трейд-юнія, культурно-освітнє товариство, допомогове товариство, кооператива, спортове товариство, товариство безробітних, всякий робітничий клюб і т. д., і т. д. Якщо в якійнебудь з таких робітничих або фармерських організацій знайдеться навіть два-три члени партії, вони мусять організуватися в партійну фракцію і назначити собі щонайменше одного з товаришів секретарем-організатором. Якщо партійна фракція складається з більшого числа членів, то вона повинна вибрати собі партфракційне бюро з відповідного до своєї величини числа членів, а бюро повинно назначити одного з-поміж своїх членів секретарем-організатором, що має списувати ухвали партійної фракції, давати звіти на письмі відповідним партійним комітетам, писати, де треба, від імени партфракції, скликати засідання партфракційного бюра й мітінги партфракції, згідно з постановами партфракційного бюра й мітінгів партфракції тощо. Партійні фракції повинні збиратися на свої мітінги щонайменше два рази в місяць, а їхні бюра, поскільки можливо, повинні мати свої засідання частіше, тобто раз в тиждень, або як цього вимагають справи.

Для чого потрібні партійні фракції? **Партійні фракції потрібні** для того, **щоб проводити партійні настановлення в масових організаціях, здобувати й зберігати в них вплив партії, направляти всю їхню працю й самих їх вести за собою на шлях революційної клясової боротьби.**

Чи можуть це успішно робити партійні члени без організованих партійних фракцій? Ні, не можуть, бо кожний партійний член, не зважаючи навіть на те, що він може мати поняття про загальне настановлення партії по якомунебудь питанню, в практичному переведенні одної чи другої справи, в практичному ставленню одного чи другого питання на мітінгу масової організації може заняти зовсім інше від других партійних товаришів, не обмірковане як слід, помилкове становище. Між самими партійними членами на такому масовому мітінгу може виникнути суперечка, якщо в них не буде однієї думки, однієї лінії. Тому то необхідно, щоб кожне важливе питання, що має бути дискутоване в масовій організації, було перше спільно передискутоване партійними членами, щоб партійні члени його добре зрозуміли з партійної точки зору, та щоб спільно вирішили, яке становище повинні всі партійці заняти по такому даному питанню і як повести розяснювальну роботу на мітінгу масової організації, щоб переконати членство тої організації, що воно повинно заняти по цьому питанню таке становище, яке пропонує й дораджує партія. А це можливо робити тільки тоді, як в такій масовій організації партійні члени організовані в партійну фракцію й регулярно збираються на партфракційні мітінги для обмірковування таких питань тай всьої праці в масовій організації. Найкраще це виявляє наш власний досвід: там, де є в наших масових організаціях партійні фракції і добре працюють, там і вся праця цих масових організацій йде правильно й добре. Де ж немає добре організованих партфракцій, або де вони занедбали свою працю, там і масові організації не провадять доброї роботи, часто-густо потапають в міщанських чварах, склоках, забуваючи за клясову боротьбу й за всі свої найважливіші завдання. В таких місцевостях партійні члени, замість того, щоб провадити масові організації у вир клясової боротьби, самі ведуть їх у багно дрібноміщанських сварок та особистих порахунків (Едмонтон, Руан тощо).

Для того то партія організує свої партфракції не тільки в масових організаціях, але й з партійних членів, яких вибирається представниками до міської ради, до провінціонального, або до домініяльного парляменту тощо, щоб могли такі гуртки членів, під керовництвом відповідних партійних комітетів, спільно вирішувати, яке їм становище заняти у відношенні до всяких справ та як провадити одностайну партійну роботу в тих місцях, куди їх партія призначила. Для того партія організує свої партфракції на всяких загальних робітничих та фармерських конференціях та з'їздах з тих членів партії, що є вибрані делегатами, щоб вони могли переводити там одностайну партійну лінію й політику.

Але **партійні фракції не є основними частинами партії** в її організаційній побудові, як, наприклад, партійні виробничі, або територіяльні осередки (шапові й територіяльні групи). Вони не мають, так би мовити, законодатних і екзекутивних прав. Вони

не можуть визначувати політики й лінії партії. Вони не можуть принимати або виключати партійних членів тощо. Вони підлягають у всьому відповідним регулярним партійним комітетам. Але вони служать партії як органи для переведення партійної політики й лінії в масових організаціях. І, власне, в питаннях, як переводити партійну політику та лінію в масових організаціях, партійні фракції мають обмірковувати й вирішувати способи й пляни. Ці способи й пляни можуть бути змінені відповідними партійними комітетами, але поки ніякої такої зміни не зроблено, кожний партійний член, що належить до партфракції, мусить рішуче підчинятися цим вирішенням і виконувати їх. Кожний партійний член, що належить до масової організації, мусить приходити на мітінги своєї партфракції. За бездіяльність у партфракції, невиконування її ухвал тощо, партійний член підлягає партійній дисципліні, якої партфракція може вимагати від відповідного партійного тіла, що йому вона підпорядкована.

Партійні фракції, хоч вони взагалі мають однакові завдання, можна б поділити, в залежності від характеру масових організацій, в яких вони працюють, на три категорії: трейд-юнійні фракції, фракції в таких масових організаціях, як КРОЛ тощо, і фракції в таких культурно-освітніх організаціях, як ТУРФДім тощо. Трейд-юнійні партфракції, що їх організується в Воркерс Юниті Ліг, заступають своєю працею на трейд-юнійному полі колишні індустріяльні департаменти партії. В кожній індустріяльній юнії, лізі, або опозиційній групі даної місцевости організується партійну фракцію, а всі вони підпорядковуються партійній фракції місцевої Ради Воркерс Юниті Ліг, а ця партійна фракція, в свою чергу, підпорядкована місцевому партійному комітетові, дистриктова підпорядкована дистриктовому партійному комітетові, а всекраєва підпорядкована Політбюрові. Партійні фракції в таких організаціях, як КРОЛ, підпорядковані безпосередньо відповідним партійним — місцевим, дистриктовим та всекраєвому — комітетам.

ПАРТФРАКЦІЇ В УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИЧЕ-ФАРМЕРСЬКИХ МАСОВИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ.

Ми говорили за те, що в кожній масовій організації, де є партійні члени, мусить бути організована партфракція. Мусять вони бути організовані і в кожній з близьких до партії, підпорядкованих її ідеольогічному проводові масових організаціях (наприклад, в наших українських масових організаціях, у Фінляндській Організації, у єврейських Лейбор Ліге, в Воркерс Юниті Ліг, КРОЛ, ДРС, Воркерс Інтернешинал Реліф і т. д.). Тільки при допомозі партфракцій може наша партія давати належний провід всім цим організаціям.

Але в українських масових організаціях ми досі не творимо окремих партійних фракцій у кожній з них тому, що майже в кожній місцевості наші партійні товариші належать одночасно

й до відділів всіх наших масових організацій. Тому то й нема потреби творити з тих самих товаришів партійну фракцію, наприклад, у відділі ТУРФДім зокрема, а у відділі РЗТ теж зокрема. Це була б та сама партійна фракція, що складалася б з тих же самих товаришів. З тої причини до того часу, як не виявиться потреба змінити цю практику, партійні члени, що належать до відділів всіх наших масових організацій, організуються в одну місцеву партійну фракцію українських робітничефармерських масових організацій. Ці наші партфракції часто називаємо просто партфракціями ТУРФДім, бо їх започатковано в цій нашій найстаршій масовій організації, або ж просто партфракціями українських масових організацій. Ці наші партфракції на своїх мітінгах обмірковують справи кожної з наших масових організацій'і кожній з них дають провід у її діяльності.

Окрім загальної партфракції, яка складається з усіх партійних членів, що належать до наших масових організацій, мають бути організовані партійні фракції в кожному заряді масової організації. Партійна фракція в заряді відділу одної чи другої нашої масової організації твориться з тих партійних товаришів, що входять у склад того заряду. Зарядова партфракція має переводити в заряді даного відділу масової організації настановлення партії, ставити пропозиції, які вирішила загальна партфракція тощо. За свою діяльність вона відповідальна перед загальною партфракцією. Партійні члени в Провкомах ТУРФДім творять провкомівську партфракцію, що за свою діяльність відповідальна перед дистриктовим бюром партії. Партійні члени, що входять у центральні заряди наших масових організацій, творять центральну, всекраєву партфракцію, яка назначує Всекраєве Партфракційне Бюро, відповідальне за свою діяльність перед Політбюром партії.

Кожна місцева партфракція мусить провадити свою працю під стислим керівництвом і контролею місцевого партійного комітету (Локал Екзекютив Комиті). Вона мусить давати йому пляни своєї праці до одобрення й звіти зі своєї діяльности. Провкомівські партфракції підлягають таким самим чином дистриктовим комітетам партії, а Всекраєве Партфракційне Бюро підлягає так же само Політбюрові партії. Місцеве партфракційне бюро мусить бути одобрене місцевим партійним комітетом, провкомівська партфракція дистриктовим партійним комітетом, а Всекраєве Партфракційне Бюро мусить бути одобрене Політбюром партії. Кожний з цих партійних комітетів має право післати до підпорядкованого йому партфракційного бюра свого представника, а також відкликати з нього якогонебудь його члена. У випадках непогоджень у партфракції, справу остаточно вирішує відповідний партійний комітет. У випадках якихнебудь недорозумінь або суперечок між партфракцією а відповідним партійним комітетом, справу вирішує вищий партійний комітет, але до часу такого вирішення партфракція мусить без застережень виконувати інструкції того партійного комітету, якому вона підпорядкована. Якщо даний партійний комітет обговорює справу, що торкається певної партійної фракції, він має дати право представникові тої фракції взяти в тому часі участь у свому засіданні з дорадчим голосом. Партійні комітети відповідають за ту працю, що її провадять підпорядковані їм партфракції, за її занедбання або неправильне виконання.

На основі загальних настановлень партії, вирішень Політбюра і його департаментів, Всекраєве Партфракційне Бюро виготовляє плян праці партфракцій в масових організаціях, який підтверджує Політбюро, і розсилає його до всіх місцевих та провкомівських партфракцій, подаючи їх одночасно дистриктовим комітетам партії. Досі це робиться прямим способом, через мовні перешкоди, але намагання мусять бути пороблені, щоб робити це в майбутньому через дистриктові й місцеві партійні комітети. Місцеві й провкомівські партійні фракції мусять, на основі планів і вказівок Всекраєвого Партфракційного Бюра, розробляти пляни своєї місцевої й провінціональної діяльности та давати їх до перегляду й одобрення партійним комітетам, яким вони підпорядковані. Партфракції мусять теж виконувати разом з усім членством масових організацій всі інструкції, що їх посилається центральними зарядами наших масових організацій.

ЯК ПАРТФРАКЦІЇ ПОВИННІ ПРАЦЮВАТИ.

Правильне й безперервне функціонування та уважлива праця партфракцій в масових організаціях є незвичайно важливі. У своїй резолюції відносно праці КПК в українських масових організаціях Виконком Комінтерну каже таке:

"Партійні члени в організації ТУРФДім повинні бути найбільш енергійними працівниками та провадити свою працю через комуністичні фракції. Зворот в українських масових організаціях можна зробити тільки через будування комуністичних фракцій, виправлення їхньої лінії й зміцнення їхньої комуністичної праці. Комуністичні фракції повинні ставити собі за мету дати керовництво й вести організації у виконанні цього звороту. Це завдання проводу мусить бути координоване з основою розвитку пролетарської демократії цих непартійних організацій. Непартійних членів необхідно втягати до щоденної праці та керовництва. Внутрішньої демократії цих організацій не вільно ограничувати й не вільно намагатися перешкаджати дискусії якого б то не було питання, якщо члени бажають його дискутувати. Комуністи мусять переводити правильні вирішення при допомозі виясновання свого погляду та переконування більшості в правильності свого становища. Справжня демократія виявляється не тільки участю в дискусії або виборах, але, понад все, в активній участі якнайбільшого числа членів в щоденній праці організації, яку сьогодні за часто виконує невеликий гурток членів, а часом тільки урядники й члени зарядів організації. Розвиток й виховання кадрів активу є дуже важливим для втягнення маси членства в щоденну працю, а цього можна досягнути регулярними мітінгами активу, на яких повинні бути дискутовані поточні завдання та вся праця організації повинна бути піддана справжній пролетарській самокритиці. Комуністичний провід, це не є безжиттєва контроля, що паралізує ініціятиву членства.

Навпаки, комуністи мусять стимулювати ініціятиву членства і своєю діяльністю та проводом переконати членство в потребі й побажанні комуністичного проводу, щоб таким чином зробити цей провід їхнім власним.

"Зберігаючи й розвиваючи цю демократію і пролетарську класову дисципліну в масових організаціях, комуністична фракція мусить одночасно дотримуватися точного демократичного централізму і встановити в своїх власних рядах сувору партійну дисципліну, бо тільки таким способом може вона дати відповідне революційне керовництво масовим організаціям. Коли дискутується якесь питання в партфракції, кожний член має право повної свободи висловити свою опінію, але по вирішенню цего питання не може вже бути ніякої дальшої дискусії або заперечень, тільки кожний член є обовязаний виконати ухвали в якнайтіснішій єдності".

Це, що говориться в резолюції Коміntерну, відноситься до всіх партійних фракцій у всіх масових організаціях. Необхідно подбати, щоб скрізь, де в масових організаціях є партійні члени, були встановлені і втягнені в партійну працю партійні фракції. В таких місцевостях, де є наші, або близькі нам масові організації, в яких немає ще партійних членів, необхідно попрацювати, щоб там кращих членів тих організацій втягнути в партію і створити з них партійну фракцію. Зробити це повинні товариші з найближчих до них місцевостей, коли немає можливості вислати туди організатора. Партійні товариші мусять памятати, що вони будуть відповідальні перед партією за працю в масових організаціях.

Кожна партфракція мусить давати відповідним партійним комітетам звіти з своєї діяльности. Місцева партфракція обовязана давати регулярні звіти місцевому партійному комітетові (Локал Екзекютив Комиті), а також Провкомівській партфракції і Всекраєвому Партфракційному Бюрові (останні щонайменше раз на місяць). Провкомівські партфракції, а також партійці організатори, що працюють в масових організаціях, мусять давати звіти дистриктовим партійним комітетам і Всекраєвому Партфракційному Бюрові. Щоб влекшити собі цю працю, можна виготовляти один стислий, але всеохоплюючий звіт і писати його так, щоб, при допомозі підкладених аркушів звичайного паперу й наложених на них аркушів карбонового паперу, робити зразу кілька копій. В кого ж є машинка до писання, то теж саме можна ще краще робити на машинці. В один, чи другий спосіб, але секретарі партфракцій мусять давати звіти. Кожна партфракція мусить доглянути, щоб її секретар це регулярно виконував, бо **відповідальність** за невиконання цего обовязку **спадатиме на всю партфракцію.**

С. Кар

НА ШЛЯХУ РЕВОЛЮЦІЙНОГО ЗВОРОТУ

Всього тільки чотири місяці минуло від поширеного пленуму партії, а вже у більшості ділянок партійної праці ми можемо відзначити рішучий зворот в напрямку справжньої масової роботи.

Одною із ділянок, на якій зворот є особливо замітний, є праця між українськими робітниками й фармерами. Від часу партійного пленуму та отримання резолюції Комінтерну відносно праці між українськими робітниками та фармерами, ми можемо відзначити рішучі досягнення у звороті обличчя українських масових організацій в напрямі щоденної боротьби канадських робітників і фармерів та геть від ізоляції й пасивности.

Діла говорять голосніше за слова. Ми мусимо оцінювати ступінь, до якого наші товариші приняли резолюції Комінтерну й партійного пленуму, на основі щоденної праці.

Перше досягнення, яке можемо зарекордувати, це взаїмне довірря й порозуміння між партійним проводом та проводом українських масових організацій, що настали як наслідок пленуму на місці загостреної фракційної ситуації, яка панувала попередньо і яка допровадила до безславного голосування партійної фракції підчас останнього з'їзду ТУРФДім. На основі постанов Комінтерну, партійне членство в ТУРФДім, як також вся партія, взялися за працю, розуміючи, що правої небезпеки не можна усунути приняттям одної чи другої резолюції, але що її необхідно поборювати в щоденній праці.

Кампанія за неконтрибуційним державним забезпеченням від безробіття була першою пробною перевіркою і мусимо визнати, що товариші в проводі українських масових організацій показали, що вони розуміють, як втягнути маси безпартійних робітників в наші кампанії. Центр ТУРФДім і РЗТ не тільки вислав листи до всіх своїх відділів для збирання підписів, але змобілізував маси українських робітників, особливо при допомозі знаменитої праці "Українських Робітничих Вістей", до бойової участи в демонстраціях 25. лютого, 15. квітня і д. т., і т. д.

Організування "Товариства Допомоги Визвольному Рухові на Західній Україні" (ТОДОВИРНАЗУ) є другим дефінітивним досягненням на шляху до справжньої масової праці. Ще зараз таки по партійному пленумі деякі з провідних товаришів

в ТУРФДім побоювалися, що створення нової організації буде перешкоджати праці ТУРФДім. Однак, під проводом партії, ТОДОВИРНАЗУ стало справжньою масовою організацією, що, між іншими, охоплює тисячі робітників, які попередньо не мали звязку з нашим рухом, а що більше, навіть таких робітників, що до створення цеї нової революційної масової організації були під безпосереднім впливом фашистів. Рух революційних українських робітників став ширший і більш охоплюючий через прибавлення цього нового члена до сімї революційного руху в Канаді.

Вислання від українських працюючих мас делегації до Радянського Союзу є ще одним важливим досягненням в нашій праці між українськими робітниками й фармерами. Факт, що для цієї мети сколектовано більш як чотири тисячі доларів, не зважаючи на ті жахливі умовини, в яких зараз живуть робітничі маси, виявляє велетенське зацікавлення Радянським Союзом серед канадських працюючих, а також і те, що поворот делегації й популяризація досягнень соціялістичного будівництва в Радянському Союзі допоможуть дальшому будівництву партії та революційних масових організацій між українськими робітниками й фармерами.

В лавах партії ми теж бачимо дефінітивні початки звороту, що відбувається між революційними українськими робітниками. Українські партійні товариші щораз то далі відкидають геть старі сектантські теорії про те, що "англійські робітники є реакційні", що "ми організуемо українців, а англійці повинні організувати англійців". Більшість українських партійних членів починає ясно бачити, що це є завдання всьої партії здобути робітників тутешнього уродження для революційного руху. Це розуміння основного завдання комуніста дає такі добрі наслідки, як в Новій Скошії і багатьох інших місцях, де наші українські товариші починають організувати англійських, а так само й інших національностей робітників на основі програми боротьби.

Видавання журналу "За Більшовизацію", велетенське поліпшення змісту "Українських Робітничих Вістей" та інших українських революційних публікацій є безперечно нерозривною частиною перших кроків у роблені звороту.

Успіх Ліги Робітничої Єдности між майнерами Алберти, розвиток масової організації безробітних є також до певної міри наслідком збільшення діяльности мас українських робітників, які є одною з найбойовіших частин робітничої кляси взагалі.

Партійний провід масових організацій поліпшився. Партійні товариші в проводі ТУРФДім в останніх кількох місяцях отримали більше допомоги й керівництва від партійного центру, як колинебудь попередньо. Однак ця допомога й керівництво ограничається досі лише до центру. В дистриктах ми ще й досі не бачимо достаточного партійного проводу, а в деяких випадках ми й досі маємо залишки старої фракційної політики, яка виражається в тому, що товаришів, які керують масовими організаціями, залишається без уваги для того, щоб вони робили помилки, аби потім бити їх за це добре. Це робиться може й несвідомо, але брак щоденного проводу до того й зводиться.

Ми були б безнадійними опортуністами, коли б ми дістали запаморочення від вище вичислених успіхів і гадали, що поворот на українському полі, або ж у нашій загальній праці, є вже доконаним фактом. Він тільки що починається, а наслідки досягнені тільки виявляють, що можна зробити, коли ми цілковито переможемо ізоляцію й пасивність в масовій боротьбі, легалізм і ліквідаторство, які деморалізували й послаблювали наш рух цілими роками.

Ми ще й досі не встигли концентрувати нашої діяльности в шапах; навіть наші партійні товариші, як українські, так і інші, в багатьох випадках все ще не змогли зрозуміти значіння праці в шапах. В деяких випадках культурна праця й досі панує понад всім. Можемо вказати на багато прикладів таких, як в Лашін, Кве., звідки наші українські товариші занедбали прислати делегатів на партійну організаційну конференцію, бо були заняті своїми концертами. Партійні фракції й досі не є ще такими тілами, що функціонують правильно і дають, за щоденним керівництвом партії, належний провід масовим організаціям на основі ідеольогічного переконування, а не механічним контролюванням.

Виховування нових кадрів є, здається, найслабшою ланкою в нашій праці в українських масових організаціях.

Поширений партійний пленум відзначив початок звороту. Дванацятий з'їзд ТУРФДім і конвенція РЗТ, що відбудуться в половині липня, мають за завдання сконсолідувати досягнення і на основі більшовицької самокритики, замість дрібноміщанського самозадоволення, далі вести маси українських працюючих на шлях загальної клясової боротьби в Канаді. Дванацятий з'їзд ТУРФДім відзначує історичний етап в розвиткові нашого руху. Це є **з'їзд звороту.** Оголошена в "Українських Робітничих Вістях" програма з'їзду вже вказує, що цей з'їзд змобілізує маси революційних українських робітників до надходячих боїв проти канадського капіталізму.

Щоб цей з'їзд зробити справді успішним, приготування до нього мусять бути роблені більшовицькими темпами. Партія в дистриктах і місцевостях мусить взяти як найактивнішу участь в дискусії та доглянути того, щоб **здорова самокритика була провідним тоном всіх приготувань до з'їзду.**

Видвигнення елементів, що бажають переводити партійну лінію і вести провід в загострюючихся боях, на довірені становища в українських масових організаціях, є незвичайно важливе і мусить бути виконане не тільки в центрі, але від найнижчих організацій аж до самого центру.

Дванадцятий з'їзд відбувається в періоді поглиблювання кризи, масового безробіття та зростаючих клясових боїв в Канаді й у всіх інших капіталістичних країнах світу з одного боку, і велетенських досягнень соціялістичного будівництва в СРСР з другого. Висновок з цього такий, що дванадцятий з'їзд ТУРФДім мусить не лише мобілізувати українських робітників та незаможних фармерів для негайної боротьби під проводом ВЮЛ, ФЮЛ і партії, але також на оборону Радянського Союзу та на остаточний бій за радянську Канаду.

В. Олин

ЩО СТРИМУЄ ЗВОРОТ В НАШИХ МАСОВИХ ОРҐАНІЗАЦІЯХ

Хоч від останнього партійного пленуму минув ще відносно короткий час, але зворот українських масових організацій на лінію, вказану партією, вже замітний. Звичайно, не можна переоцінювати його, бо це була б помилка. Не можна сказати, що зворот вже зроблено на всі сто відсотків, що він відбувся у всіх ділянках нашої праці, що він одночасно й однаковим темпом проявляється у всіх місцевостях. Ми ще на початку звороту, але робимо його.

Щоб ми могли надалі успішно поступати в тому напрямі, який намітив нам останній партійний пленум, то нам обовязково треба розглянути й перевірити ті передумови, які стимулюють (впливають корисно) цей наш поступ, а одночасно й ті, що його стримують. Між цими останніми є й такі, що стримували цілими роками розгорнення нашої організаційної діяльности.

Перше всего треба визнати той факт, що будування й розгалужування наших масових організацій, як от ТУРФДім з його секціями, РЗТ, ТОДОВИРНАЗУ, кооператив тощо, відбувалися завжди під керівництвом нашого партійного членства. Так воно було у всекраєвому маштабі, так і є в кожній місцевості. Тому відповідальність партфракцій українських масових орґанізацій за те, що в них діється, була, є й буде надалі дуже великою, тимбільш під теперішню пору, коли ці наші масові орґанізації втягаються, і то рішуче, до загальної клясової боротьби.

В багатьох місцевостях українські партійці, а навіть цілі партфракції, не дійшли ще до того зрозуміння, що на них тяжить вся відповідальність як за успіхи, так і за невдачі праці масових орґанізацій. Часто-густо можна зустрінути партійців, що нічим не відрізняються від позапартійних членів масових орґанізацій, а навіть і від тих робітників, що не належать до жадної робітничої орґанізації. Зустрічається позапартійних робітників, що краще визнаються в партійній політиці за багатьох старих партійних членів.

Цей стан справи необхідно брати на увагу в теперішньому часі. Це ж час звороту наших масових орґанізацій в сторону

загальної революційної клясової боротьби. Треба мати на увазі, що **цей зворот всецілo залежить від звороту самого партійного членства, від звороту партфракцій в українських масових організаціях.**

Багато обективних причин, що впливають в Канаді на ріст клясової свідомости робітників взагалі та на загострення клясової боротьби, впливають теж і на загал українського робітництва. Українські робітники, як і всі інші, терплять від кризи, безробіття, загрози втрати праці і т. д. Зріст клясової свідомости й боєздатности серед українських робітників скрізь помітний. Тому українські масові організації мають перед собою особливе завдання під цю пору. Робітники звертаються обличчям до них, і то навіть такі робітники, що цілими літами були під впливом націоналістичних, реакційних, контрреволюційних організацій. Треба тим робітникам дати провід, клясове політичне виховання. Це завдання спадає на плечі наших масових організацій. Ці наші масові організації, під керівництвом партфракцій, мусять сповнити це важливе завдання. Тому то дуже важливо перевірити скрізь здатності наших масових організацій і наших партфракцій в тих організаціях справитися з цим завданням.

В той час, як обективні умовини такі сприятливі для розгорнення діяльности й організаційного поширення наших масових організацій, а за тим і самих партійних наших рядів, існують в багатьох місцевостях причини, головно субєктивного характеру, що не тільки заваджають розвиткові наших масових організацій, але ще й деморалізують широкі кола того робітництва, яке ставиться прихильно до робітничого руху, до клясової боротьби, а в демонстраціях, чи в інших проявах клясової боротьби й діяльности, часами випереджує не тільки членів масових організацій, але навіть і партійців. Це не є загальне явище, але досить часті випадки, за які згадується навіть у нашій пресі. Вони настільки перешкаджають нашій праці й нашому зворотові, що на них необхідно звернути серйозну увагу й усунути їх.

Наші товариші в одній місцевості, в якій ці перешкоди гальмують працю наших організацій, вжили на засіданні партфракції такого вислову, для з'ясування стану праці партфракції: "Наша партфракція загубилась в масі." Таких місцевостей, де поодинокі члени партії, а то й цілі партфракції "загубились в масі", є чимало. Але як вони "загубились в масі"? Загубились не в робітничій масі, а в масі дрібничкових міщанських справ, що не варт уваги свідомого робітника. Вони не можуть і досі визволитися від дуже дрібничкових міщанських пересудів; від особистих "боїв за старшинство"; від звалювання відповідальности за свою бездіяльність, або недбайливість, за свою нерішучість та невдачі на всіх і на вся, тільки не на себе; від поверховної політизованости; від позування на великість, яку виявляється киданням пустих, часто кепсько ними зрозумілих революційних фраз на засіданнях; від нічим не виправданої зарозумілости; від шаржування й капралювання; від ставлення особистої "образи" понад партію і понад все інше; від лінивства до прочитування й вивчання того, що пишуть наші часописи й журнали, що пишеться в брошурах та книжках про наш рух, щоб його розуміти; від непролетарського розуміння завдань робітничих організацій; від дрібноміщанського пльоткарства; від невиправданого дуже часто страху перед дискримінацією за активність в робітничому русі; від безперестанного пустомельства, за яким немає ніякої конкретної праці. Ось що в таких місцевостях перешкаджає праці й нашому зворотові.

Є ще в нас такі партфракції (і то навіть у важливих промислових осередках), що не сходилися на зібрання цілими місяцями (деякі й року досягають) "ізза браку часу". Що в них не хватає часу, це зовсім правильно, бо їхній час пожирають "суди", а потім "суди над судами" й інші такі "важливі справи". Посваряться зовсім приватно на лад дрібних міщан за особисті пустяковаті справи, за "зневаги" і... пішли судити. В таких "судах" не останню ролю відограють членкині. В таких справах вони другорядних ролі грати не бажають. Але застерігаю, що це зовсім не відноситься до всіх членкинь, бо між ними знаходяться й такі товаришки в багатьох місцевостях, що на них слушно вказують, як на активніших та бойовіших за багатьох партчленів. Отже, кажу, починаються "суди", в яких партійці ведуть перед. Треба ж всюди бути "авангардом". Причинами таких "судів", як в найбільших, так і в найменших місцевостях, найбільше бувають особисті "образи". Ми народ амбітний і не даємо собі так легко в кашу наплювати, не даємо себе на зневагу, особливо, як це справа мається з нашими близькими товаришами. Ворогові швидше змовчимо, але товаришам не даруємо. Зневаги робляться найчастіше підчас роздавання ролей, виступів на концертах тощо. Коли якійсь 49-літній аматорці не дадуть ролі 18-літньої дівчини, та ще попросять її грати ролю старої жінки, то зовсім певно можна сподіватися "суду" за "зневагу". Коли співака або співачку поставлять в хорі на сцені не в такому видному для публики місці, як це йому або їй бажається, з того теж часто виходить "суд". Оце й ті найчастіші "принципові" причини "судів". А як почнеться "суд", то чого вже там до тих причин не буде додано. Знаю такі "суди", що тривають вже (з перервами) шість років. Ми ж народ сердечний, чуттьовий, то ж і легко між нами знайти оборонців, які від серця, з великим запалом, годинами, тижнями, місяцями будуть обороняти "покривджених". Звичайно на таких "судах" є дві сторони. В нас досвід організаційний вже є, тому обі сторони, звичайно, добре організовані і боротьба відбувається по всім парляментарним та легальним правилам. А наслідки з цего такі, що багато партійних членів-бідолахів навіть не чули про партійний пленум, ні-

чогісінько не знають, над чим він радив, що ухвалив; не знають нічого за зворот в нашій праці, за нашу відповідальність за працю в партії та в масових організаціях; не знають за клясову боротьбу. Якщо деякі й чули щось про це все, то так воно й промайнуло попри вуха. Ось до того доводять ці місцеві дрібні чвари, те копання в дрібних особистих справах на дрібноміщанський лад.

Як не гидотні бувають ці склоки, але одне в них подиву гідне. Це безмірна впертість, невичерпана енергія, з якою члени займаються оцим дрібноміщанським пльоткарством, гризнею, судами. Нераз думаєш, скільки то наші організації і вся наша праця скористали б, коли б ці члени попрацювали на їхню користь (а не на шкоду) хоч з десятою частиною тої впертости та енергії.

Звичайно, ці субєктивні перешкоди, що гальмують розвиток наших організацій, мають свої причини. Ми походимо з селян. В спадщині дістали ми багато пересудів, рабської полохливости, здатність задовольнятися малими здобутками, інстикт та звички до сварки (розвинені батьками в сварках за межі, війтівство, за становище старшого брата, чи старшої сестриці в церкві тощо), багато зарозумілости (що розвинулася в батьків на тлі посідання більше поля, а тут на тлі кращого заробітку від другого тощо), нездатність критично аналізувати свої й чужі поступки тощо, а вже найбільше бездонної зависти, яку ми привезли з-під "рідних стріх". Опинившись тут, в країні розвиненого капіталізму, його фальшивого блеску, поверховности, вибуялого індивідуалізму, тонкої гіпокризії загниваючого міщанства, ми не могли уникнути руйнуючого впливу такого оточення.

Тому то, коли нашому партчленству приходиться робити зворот в сторону загальної клясової боротьби, йому необхідно побороти все те, що стає на перешкоді тому зворотові, або стримує його. Ясно, що треба повести рішучу боротьбу проти отих дрібноміщанських склок, що бувають в багатьох місцевостях і роз'їдають й руйнують всю нашу працю. Якщо цього ми не зробимо, то може бути ще два пленуми, може бути ще багато важливих вирішень партії, а наші товариші в таких місцевостях весь час, всю свою енергію будуть витрачати на отакі прокляті їхні дрібноміщанські "важливі справи" і для них вся партійна праця, всі партійні питання будуть чужими й мертвими.

Нема між нами таких, що бажали б вмисно стримати розвиток наших організацій і всього нашого руху, то не повинно бути й таких, що спричиняють стримування звороту наших організацій на рейки загальної боротьби робітничої кляси Канади, від якого залежить і сам дальший розвиток наших організацій і всього нашого руху.

І. Стокалюк

ЗНАЧІННЯ ПРИЛУЧЕННЯ МВЮК ДО ВЮЛ І ЗАВДАННЯ ПАРТІЇ

На одинацятого травня майнері Алберти, члени Майн Воркерс Юніон оф Кенада, вирішили великою більшістю голосів (1779 за, а 636 проти) прилучитися до Воркерс Юніті Ліг. Це прилучення має велике значіння для революційного трейд-юнійного руху в Канаді.

М.В.Ю.К., організуючися в часі відносної стабілізації капіталізму (1925 рік), не заняла ясного становища в клясовій боротьбі. Політика її була половинчаста. Вона хиталася між реакційною політикою А.Ф.П. і політикою революційної боротьби проти капіталізму. З настанням третього періоду післявоєнного розвитку капіталізму, періоду економічної кризи і загострення клясової боротьби, провід М.В.Ю.К. почав чимраз більше звертатися в сторону реакції і соціял-фашизму. Своїм голосуванням на 11 травня члени М.В.Ю.К. покінчили з політикою хитання, реакції і соціял-фашизму і стали ясно на шлях політики революційної боротьби проти знижки платні, погіршення умовин праці і проти капіталізму. Тим самим від тепер М.В.Ю.К. стає базою для організування всіх майнерів в Канаді (яких є поверх 50,000) в одну індустріяльну юнію.

Однак це не означає, що по прилученню М.В.Ю.К. до В.Ю.Л все піде гладко і все зробиться само собою. Прилучення до В.Ю.Л. визначило тільки лінію юнії і започаткувало боротьбу по цій лінії, як внутрі юнії так і назовні. Внутрі юнії треба зміцнити боротьбу проти реакції. Реакція зараз вже незадовольняється тільки "висказуванням своїх думок", але відкрито мобілізує всі сили для розбиття юнії. Про це свідчать такі факти, як: відіслання чартеру до дистрикту льокалем в Лоскар; заява радного Меклавда з Кедомин на засіданні екзекутивної ради, що субдистрикт шестий відірветься від дистрикту; заява Гислопа про його резигнацію з секретаря; розпочаття, без відома членів, соняшної веранди коло шпиталю в Колмен, з метою допровадити до банкроцтва льокальну касу.

Партія мусить повести широку роз'яснюючу кампанію між майнерами, викриваючи цю підлу роботу реакціонерів і вказуючи на їхню дійсну мету. Партійні члени мусять позбутися тої хороби і безтолкової звички називати всіх і вся реакціоне-

рами, без розбору, а руководитися фактами в боротьбі з дійсним реакційним елементом. Нарешті партія мусить докласти всіх старань, щоби усунути цей реакційний елемент від проводу й контролі в льокалях, а замінити його чесними, революційними робітниками. Такий аргумент, що "нема ким їх замінити" не повинен мати місця в революційному русі. Краще мати чесного, революційного робітника з меншим досвідом, як реакціонера, який докладає всіх старань, щоб розбити організацію.

Це питання зараз є дуже важливе ще й тому, що наближається боротьба проти зниження платні. Є ще багато членів партії, що це питання надходячої боротьби проти знижки платні не ставлять досить серйозно і взагалі ніяких приготувань до ньої не робиться. Питання знижки платні стоїть зараз на порядку дня в кожній індустрії, і в кожній компанії. Це є загально принятий спосіб, якого вживає капіталістична кляса для виходу з теперішньої кризи. В деяких індустріях компанії вже зірвали платню не тільки один раз, але й більше разів. Не можна надіятися, що вугільні компанії цего не зроблять. В Гилкрест компанія вже пробувала зірвати платню на пять процент. Солідний фронт майнерів не допустив до переведення цеї знижки в життя. Однак це не означає, що на цьому вже кінець. В осени в Гилкрест кінчиться угода з компанією і можна бути певним, що компанія знову попробує зменшити платню. Коли це станеться в Гилкрест, то певно, що й другі компанії зроблять те саме.

Завданням партії не чекати аж до того часу, поки це не станеться, але робити приготування до боротьби зараз. В дійсності ця надходяча боротьба вирішить дефінітивно не тільки становище М.В.Ю.К., але й питання її існування. Тому всі сили партії в цьому дистрикті повинні бути змобілізовані до підготування майнерів до цієї боротьби і переведення її до успішного кінця.

Ф. Брей

НАШІ ЗАВДАННЯ В КОПАЛЬНЯНІЙ ІНДУСТРІЇ

Наша партія може з вдоволенням глядіти на свої успіхи на майнерському полі в Алберті за останніх 18 місяців. Викинення машини Гвітлія, що було кроком в позисканні майнерів до боротьби, агітаційна і пропаґандова кампанія перед референдумом майнерів, а вкінці саме голосування, на підставі якого майнері чотирома голосами до одного заявилися за прилученням до Воркерс Юниті Ліґ, канадської секції Червоного Профінтерну, вказують ясно на велику кількість інтензивної праці, яку партія зробила, щоб осягнути цю перемогу.

Але чи можемо ми спочивати зараз на своїх лаврах? Це є небезпека, що стоїть зараз перед нами, і коли ми дозволимо цему нахилові до апатії розвинутися, то в короткому часі всі наші досягнення в Алберті підуть намарне. Так само не можемо ми сказати, що наші завдання скінчені, бо в дійсности вони щойно зачалися на майнерському полі.

Наша праця щойно почалася, бо до цего часу ми встигли прилучити до Воркерс Юниті Ліґ тільки меншу частину майнерів. Більшість майнерів все ще таки остається поза рядами цієї організації і ми мусимо докласти всіх зусиль, щоб їх позискати для неї. В Дромгелер Велей, що становить велику частину албертійських майнерських піль, ми маємо ЮМВА на чолі з Левитом, що контролює тамошніх майнерів. Після референдуму Левит разом з реакційними елементами МВЮК працює завзято в тому напрямі, щоб росколоти лави тих майнерів, які голосували за прилученням до ВЮЛ. Окрім цего ми маємо так звані "домашні льокалі", які мусимо позискати до боротьби.

Тому то й дуже необхідно, щоб ми зблизилися до самої основи цих питань та завдань. Ми мусимо прийти до спільних висновків відносно умовин, серед яких ми маємо провадити працю і відносно сили наших противників. Наші висновки не сміють бути наслідком автоматичного притримування лінії старої думки, але ми мусимо дійти до них через уважну аналізу обективного становища, в якому ми знаходимося.

Ми бачимо загострення кризи, як також бачимо, що майнерська індустрія не становить винятку в цій загальній кризі. У всіх секціях майнерської індустрії, як в металевій, так і в вугільній, життевий рівень майнерів постійно погіршується і на всіх фронтах майнері стоять перед обличчям злиднів і голоду.

Сила продукції зростає з кожним роком; ринки переповнені; компетиція шалено зростає; немає ніякого майбутнього для майнерів в Канаді за капіталізму, хіба що вони повалять капіталістичну систему. Наш життєвий рівень не тільки буде погіршатися, але перед нами стоїть остаточний упадок і виголоджування. Капіталізм не має ніякої розвязки. Тільки робітнича кляса, тільки соціялізм може принести розвязку.

Отже перед нами стоїть завдання позискати робітників до боротьби, обеднати ряди робітників проти капіталістичного наступу, покінчуючи з теперішніми поділами, секціоналізмом та реформістичними зрадами, що отворили капіталістам дорогу до їх перемог; ми мусимо організувати робітників до протинаступу під проводом Воркерс Юниті Ліг.

Нашим головним завданням на майнерському полі в Альберті є протинаступ. Це означає, що кожний партійний товариш мусить стати активістом в повному значінні цего слова. Ми мусимо проаналізувати уважно наші недомагання й відповісти собі на питання: чому ми не встигли розвинути нового проводу по відділах МВЮК і ЮМВА. Ми мусимо памятати, що в льокалях МВЮК є реакційний провід, який мусить бути усунений, якщо ми хочемо, щоб МВЮК стала базою революційної юнії майнерської індустрії, тобто індустріяльної юнії робітників, що працюють в майнах, смелтрах і в копальнях нафти. Зараз партійні групи є найслабшим звеном в нашій будові. Нових елементів не розвинено і в партії є багато мертвого матеріялу. Під цим я розумію тих товаришів, що стоять в партії роками, але їх активність не зростає. Протинаступ виконати можна тоді коли кожний партійний член зробить огляд своєї дотеперішньої активности і рішуче постановить собі будувати ВЮЛ в майнерській індустрії через формування опозиційних груп в ЮМВА, як також в "домашніх льокалях", довкола яких мусять повстати революційні питові комітети, що зміцнять боротьбу проти майновласників, Ливета і соціял-фашистів. Важливим є скликання конвенції МВЮК в місяці вересні, дійсної революційної, юнійної конвеції, на якій будуть резолюції з льокалів, що опиратимуться на боротьбі і остаточнім виключенні всіх оставших елементів, що є шкідливі для революційної боротьби, як от, наприклад, теперішній секретар, що не годиться з програмою Воркерс Юниті Ліг і який не може бути толерований революційною юнією. Коли ми це зробимо, тоді покажемо майнерам, що ми маємо на думці дійсну роботу і що виведемо майнерів з їхніх теперішніх злиднів боротьбою.

Позискання майнерів з МВЮК до боротьби, що виявилося у голосуванні величезної більшості за злукою з Воркерс Юниті Ліг, є тільки початок. Йдім вперед в теперішній боротьбі з твердою постановою відбити капіталістичний наступ і зробити місце для протинаступу робітників, з рішучістю зміцнити наші ряди, збудити і втягнути до боротьби чимраз ширші маси робітників, будувати ВЮЛ і масову Комуністичну Партію. Йдім твердо вперед і будьмо приготовані до надходячих проблемів війни, фашизму і будування клясової сили. Понад все ми не сміємо зважати на ніякі перешкоди або невдачі, з якими можемо зустрінутися у веденні клясової боротьби аж до побіди за нашу остаточну мету — диктатуру пролетаріяту.

М. Ленартович

СЬОГОРІЧНІ З'ЇЗДИ Й БУДУВАННЯ СМ ТУРФДІМ

Питання будування революційних організацій молоді взагалі, а Секції Молоді ТУРФДім з'окрема, мусить стати одним з найголовніших питань на сьогорічних з'їздах наших масових організацій. Досі ця ділянка праці була в наших масових організаціях важко занедбана. Через це й СМ представляє собою найслабшу їх частину.

КРИЗА В СЕКЦІЇ МОЛОДІ ТУРФДІМ.

СМ ТУРФДім переживає зараз важку кризу. Зворотом, який успішно започаткували в своїй праці по вказівкам останнього пленуму ЦК КПК більшість відділів ТУРФДім і РЗТ, відділів СМ майже не зачеплено.

Зараз майже в усіх відділах СМ ми маємо такий стан: Заряди й комітети працюють дуже слабо. Освітня праця занедбана. Ідеольогічний рівень членства дуже низький. Членство не розуміє поставлених перед ним клясовою боротьбою завдань. Членство не розуміє місця СМ в системі інших організацій молоді і багато членів дивиться на неї як на самоціль. Молоді з фабрик і заводів мало. Праці між імігрантською молоддю майже не ведеться. Співпраця з братніми організаціями молоді не тільки що не наладнана, але й в деяких відділах СМ існує нездорове відношення до комсомолу. Рекрутаційне поле для комсомолу слабе. Членство своїх керівних сил не виробляє. Робота інструкторів поставлена в такий спосіб, що в значній мірі забиває ініціятиву молоді. Членство відпадає від організації, а нове, не дивлячися на дуже сприятливі обективні умовини, здобувається тільки в такому числі, що на не багато перевищає число тих членів і членкинь, які відпадають. Багато членів і членкинь належать до організації тільки під напором родичів. Молоді, якої родичі не належать до наших масових організацій, мало. Ціле становище не поліпшується, а гіршає.

На таке критичне становище в СМ зложилися, по нашій думці, таких чотири причини: 1.) Лінія, по якій ведеться праця в СМ. 2.) Організаційна структура СМ. 3.) Занедбання праці

в СМ з боку української партфракції в ЦВК ТУРФДім і партфракцій на місцях. 4.) Занедбання праці в СМ з боку української комсомольської фракції в ЦК СМ, комсомольських фракцій по відділах і самого комсомолу.

ЛІНІЯ ПРАЦІ В СМ ТУРФДІМ.

Головною причиною кризи, яку переживає зараз СМ є помилкова лінія, по якій ця наша організація веде свою працю. Над працею СМ тяжить національна окремішність. Її членство бере тільки дуже малу участь в загальній клясовій боротьбі канадського робітництва і обмежується в головному до праці між українськими трудящими, та й то не між широкими їх масами, а головно до культурницької праці в Українських Робітничих Домах, яка переважно є мистецькою працею.

Освітня праця в СМ, не маючи за свою основну вісь загальної клясової боротьби, не будучи належно їй підпорядкована і **звязана на практиці,** дає членству тільки дуже слабе клясове виховання. А притому та освітня праця основується в головному на лекціях інструкторів, які значну частину цих лекцій присвячують нагадуванням про поведінку. Лекцій, дебат, докладів тощо сама молодь виголошує порівняно мало.

Мистецька діяльність в СМ охоплює собою тільки частину членства і має великі недостачі. Зміст цієї мистецької діяльности не завжди є достатньо клясово витриманий, в ньому трапляється чимало буржуазного сміття. А мандолінових орхестр і танкових гуртків далеко не поставлено на таку стопу, щоби вони служили засобом приєднування молоді до СМ. Вони існують в значній мірі як самовистарчальні тіла й мають більший звязок зі загальними відділами ТУРФДім, як з відділами Секції Молоді.

Праця великої більшости членства СМ зводиться в головному до вчащання на сухі, бизнесові мітінги. Така діяльність, чи радше животіння, ніяк не відповідає багатобічним потребам трудящої молоді і її молодечій, життевій вдачі, а тимсамим не тільки що не може втримати молоді в організації, але й відпихає її від неї.

Національна окремішність і замкненість в робітничих домах важко відбилася на всіх наших масових організаціях, але на СМ вона відбилася найгірше. Це сталося тому, що національна окремішність більше чужа вродженій в Канаді молоді, як старшим членам і членкиням нащих масових організацій, і тому, що молодь находиться в такому положенні, що на неї дуже сильно впливає при помочі різнородних і дуже сильних засобів духового поневолення буржуазія, а того слабого клясового виховання, яке дістає членство при існуванні національної окремішности аж надто замало, щоби відбити атаки буржуазного впливу.

ОРГАНІЗАЦІЙНА СТРУКТУРА СМ ТУРФДІМ.

Теперішня організаційна структура СМ ТУРФДім є витвором неправильного ставлення до неї при її творенні і в ході дальшого існування СМ розглядано як дитячу організацію і не було перспектив її розвитку в дійсну організацію працюючої молоді.

Відділи СМ побудовані так, що в них згуртовані діти й молодь. Такий стан не відповідає ні вимогам загальної клясової боротьби, ні вимогам внутрішньо-організаційної праці, і тому дуже стримує розвиток СМ. В питанні загальної клясової боротьби теперішня структура СМ дуже ослаблює її боєздатність, а в питанні внутрішньо-організаційної праці перешкаджає переводженню клясового виховання. Бо ті засоби й методи праці та боротьби, які відповідні для молоді, не підходять для дітей, і наоборот.

Теперішня структура СМ, разом зі замкненістю в робітничих домах, є головними причинами того, що в СМ є так мало молоді з фабрик і заводів взагалі, а іміґрантської молоді зокрема. Знову ж брак молоді з фабрик і заводів відбився відємно на бойовости СМ.

ЗАНЕДБАННЯ БУДУВАННЯ СМ З БОКУ НАШОЇ ПАРТФРАКЦІЇ.

На членство нашої партфракції спадає головна частина відповідальности за теперішнє критичне положення в СМ з двох причин: ми є тими тілами, що витичили цій організації помилкову лінію і надали їй непрацездатну й небоєздатну структуру; подруге, ми важко занедбали будування СМ. Як партфракція в ЦВК ТУРФДім так і партфракції на місцях віддавали досі будуванню СМ дуже мало уваги. Вони не мобілізували до цієї праці ні свойого членства, ні членства масових організацій, а теж не подбали про це, щоби навчити членство комсомольської фракції в СМ й допомогти йому належно працювати в цій організації, будувати її і розбудовувати себе шляхом здобування з неї найбойовішого членства в свої ряди.

Такий стан в цій ділянці праці нашої партфракції спричинило те, що над всею нашою роботою важко тяжіли донедавна федералізм і слаба участь в загальній клясовій боротьбі канадського робітництва. Опортуністичні помилки в будуванні СМ виплили з опортуністичної лінії всієї нашої праці. Положення вийшло аж таке зле ще й в тому, що при будуванні СМ старий провід нашої партії не тільки що не дав нашій партфракції вказівок для ведення цієї праці, але поставився по сектантськи, нігілістично до цего питання, висунувши заборону організування СМ, видавання її органу тощо. Залишки цього нігілістичного, сектантського ставлення, яке поширював старий провід, не дивлячись но гостре засудження його нашою партією і Комінтерном, виявляються ще й зараз в настроях і в роботі деяких наших партійних товаришів (ліквідування кількох відділів СМ, мотивоване тим, що вистарчить мати комсомол).

Але це ще не все. В деяких місцевостях, як ось, наприклад, у Вінніпеґу, багато членів партфракції не тільки що не давали досі допомоги комсомольській фракції в будуванні СМ, але ще й утруднювали працю комсомольської партфракції витворюванням нездорових відносин між членством комсомолу та СМ. Партфракція у Вінніпеґу вже підприняла рішучі заходи, щоб усунути це шкідливе опортуністичне відношення деяких партійних членів.

Це творення нездорових відносин між комсомолом та СМ відбувалося досі у Вінніпеґу в такий спосіб: деякі члени партфракції брали випадки поведінки поодиноких комсомольців і, замісць підійти до них по партійному, себто в той спосіб, що коли який комсомолець поступив у невідповідний для члена робітничої організації спосіб, то треба допомогти комсомолові направити такого комсомольця або очистити від нього організацію, вони по міщанськи роздували такі випадки, намагаючися очернити цілий комсомол і підірвати його вплив. Дрібнобуржуазна суть такої роботи ясно виявлялася вже в цьому одному факті, що політичних проступків майже не брано в рахубу, а всю увагу присвячувано дрібним, особистим аферам, випадкам випивки тощо.

Ці шкідливі, опортуністичні погляди деяких партійних членів вщіплено від партійних членів до членства масових організацій, а вслід за тим і до молоді, що ослаблює вплив комсомолу, вплив провідника революційних робітничих організацій молоді, без якого не можна вивести СМ з теперішньої кризи.

Таке шкідливе, опортуністичне відношення є, безперечно, виявом федералістичних залишків з тих недавніх часів, коли наші масові організації протиставлювано партії, а СМ комсомолові, виявом залишків, які рішуче треба викорінити.

ЗАНЕДБАННЯ ПРАЦІ В СМ З БОКУ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ФРАКЦІЇ.

Значна частина відповідальности за теперішній занепад праці в СМ спадає на комсомольську фракцію, бо вона важко занедбала роботу в цій нашій масовій організації. Як далеко сягає це занедбання комсомольської фракції в СМ ясно виявляє цей факт, що її всекраєве бюро не могло і ще й досі не навязало звязків з фракціями на місцях. Звичайно, що при такому стані не могло бути й мови про якусь плянову працю і належне керівництво. Не краще мається справа з працею комсомольських фракцій на місцях. Так, наприклад, комсомольська фракція у Вінніпеґу не мала мітінґу від січня до кінця травня. Подібне занедбання має місце в багатьох інших місцевостях.

На таке занедбання праці комсомольською фракцією в СМ

зложилося, по нашій думці, те, що ЛКМ Канади сама переживала донедавна важку кризу і не могла допильнувати праці комсомольської фракції в СМ, а друге, що членство комсомольської фракції не позбулося ще старих, опортуністичних поглядів на СМ. Частина комсомольської фракції недоцінює праці СМ, що є залишками колишнього нігілістичного сектантського ставлення до СМ. Звідси затроєння пасивністю, часто закриване "лівими" фразами. Друга ж частина перецінює працю СМ, а недоцінює загальної комсомольської роботи. Ця частина тягне СМ по шляху національної окремішности й замкненості в робітничих домах, по шляху, що веде глибше в кризу.

В наслідок цього занедбання праці керівництво комсомольської фракції в СМ виходить механічне, чим фракція викликає незадоволення між членством СМ і нарікання на комсомол. В деяких місцевостях (Вінніпег) положення загострюють ще й ексчлени комсомолу, що є в рядах СМ. В часі кризи, з якої саме тепер виходить комсомол, ті ексчлени настрашилися труднощів і залишили комсомол. Але вони не признаються до дійсної причини залишення комсомолу, а намагаються оправдати свою втечу різними наклепами на комсомол. Чимало членів СМ беруть ці їхні наклепи за добру монету і починають відноситися з упередженням до комсомолу.

ЯК ОЗДОРОВИТИ СМ ТУРФДІМ.

Щоби вивести СМ ТУРФДім з кризи треба: 1.) Дати їй працездатну й боездатну структуру. 2.) Скерувати її працю на шлях революційної пролетарської боротьби. 3.) Поставити як слід роботу комсомольської і партійної фракцій в ділянці будування СМ.

Структуру СМ ТУРФДім треба змінити в той спосіб:

З молоді від 15 до 23 років треба збудувати дійсну організацію працюючої молоді, а членству цієї організації дати право голосу й інші належні права в загальних відділах ТУРФДім — поставити його на подібну стопу, як стоїть комсомол у відношенні до партії.

З молоді від 6 до 15 років треба створити ще дві тісні звязані з собою організації: від 6 до 11 р. — дитячу, а від 11 до 15 юнацьку. Для всіх трьох організацій треба підшукати відповідні назви.

Відділи всіх трьох організацій мусять мати свої окремі заряди на місцях, але керувати ними повинен центральний комітет СМ, де мають бути встановлені окремі департаменти для керування юнацькою й дитячою організаціями. Так само треба встановити такі ж департаменти при кожному заряді відділу СМ.

Треба теж обовязково потворити при всіх провінціональних і окружних комітетах ТУРФДім секретаріяти СМ, а в них департаменти для керування відділами дитячих і юнацьких організацій.

Представництво в цих організаціях треба поставити так: Представники від зарядів відділів СМ повинні входити до зарядів організацій юнацьких і дитячих. Представники від зарядів юнацьких організацій повинні входити до зарядів дитячих організацій і відділів СМ. А представники зарядів дитячих організацій повинні входити тільки до зарядів юнацьких організацій. Кромі того до зарядів відділів СМ треба дати до допомоги по одному відповідному товаришеві зі загальних відділів ТУРФДім, які держали б звязок і давали б допомогу в праці молоді. Членство партфракції мусить допильнувати, щоби для такої праці були вибрані відповідні товариші, щоби вони мали відповідну допомогу в цій праці і щоби вони не перемінювалися на наставників.

В усій праці СМ треба перевести зворот. Треба покінчити з животінням в стінах робітничих домів та вивести членство СМ на фронт загальних клясових боїв канадського робітництва.

Працю СМ муситься поставити так, щоби її членство брало активну участь в економічній і політичній боротьбі: в будувані революційних трейд-юній, в страйкових боях, в боротьбі проти безробіття і капіталістичного виголоджування, проти мілітаризму, проти імперіялістичної війни, проти нападу на Радянський Союз, проти капіталістичного терору, проти буржуазних організацій молоді взагалі, а українських зокрема, брати участь в масових виступах тощо.

В тій своїй праці членство СМ мусить звернути належну увагу на організування іміґрантської молоді. Ця ділянка праці зараз важко занедбана. Між тисячами української іміґрантської молоді праці не ведеться, що дає змогу українським фашистським організаціям завойовувати її під свій вплив і втягати в свої ряди.

У внутрішньо-організаційній праці членство СМ мусить покінчити з животінням на сухих мітінґах, а повести дійсну живу активність. Членство СМ мусить поставити в першу чергу на належну стопу клясово-освітню працю: влаштовувати своїми силами лекції, дебати, відкриті мітінґи тощо. Воно мусить розгорнути будування робітничого спорту, звертаючи при тому належну увагу на те, щоби він служив засобом для зміцнювання революційного робітничого руху взагалі. На цьому полі треба найтісніше співробітничати з Робітничим Спортовим Товариством Канади. Треба наладнати як слід мистецьку працю, розбивши самовистарчальність мандолінових орхестр і танкових гуртків та зробивши їх засобом зміцнювання СМ. Членство СМ треба вчити на мітінґах масових пісень та використовувати інші засоби, що оживляють працю.

Організації молоді повинні утримувати як найтісніші звязки і співпрацювати з комсомолом, а дитячі й юнацькі частини з піонерами. Провід в праці усіх трьох частин має надавати комсомол. Членство СМ мусить бути виховуване в повнім розумінні того, що комсомол є провідником всьої революційної робітни-

чої і бідняцької фармерської молоді та що найбойовіші члени й членкині СМ повинні зміцнювати комсомол шляхом вступання в його ряди.

Членство СМ мусить подбати про це, щоби як найдоцільніше використовувати свої організаційні сили. Треба розділювати організаційну працю так, щоби охопити нею і дати заняття всім членам і членкиням, а в часі кампаній розділювати відділи на районні гуртки й розгортати працю між як найширшими масами трудящої молоді і трудящих взагалі.

У місцевих дитячих і юнацьких організаціях треба поформувати гуртки: мистецький, спортовий, стінної газети тощо й зробити їх засобом оживлювання внутрішньо-організаційної праці і засобом приєднування в їхні ряди неорганізованої молоді. До кожного такого гуртка треба прикріпити по одному членові з відділу СМ для допомоги.

Членство повинно влаштувати менші й більші прогулки, які треба належно організувати й на які обовязково треба запрошувати як найбільше неорганізованої молоді і в ході розваги старатися її освідомляти та приєднати до організації.

Розмір статті не дозволяє нам зупинитися над подрібним розробленням методів праці й боротьби для СМ. Це ми лишимо на другий раз.

Комсомольська фракція, що працює в СМ мусить належно наладнати свою працю, зактивізувати своє членство, викорінити зі своїх рядів залишки нігілістичного ставлення до СМ і федералізму та зміцнити свої ряди новими членами й членкинями з рядів СМ. Роботу ж комсомольських партфракцій і їхніх бюр треба належно підпорядкувати відповідним комсомольським комітетам, щоби ті могли мати над ними належну контролю. Членство комсомольської партфракції мусить відіграти головну ролю в оздоровлюванні СМ, в переведенні звороту в її праці. Воно мусить працювати так, щоби своєю працею і широким вияснюванням питань здобути вплив у СМ, покінчити з механічним здобуванням керівництва й усунути його наслідки.

Українська партфракція мусить дати комсомолові всяку потрібну допомогу і змобілізувати до будування СМ членство наших масових організацій. Розуміється, що партфракція мусить в першу чергу викорінити зі своїх рядів всі ті опортуністичного характеру слабости, що їх ми згадували повище, і їх відміни з рядів наших масових організацій.

Партфрація мусить вияснити своїому членству й членству наших масових організацій ТУРФДім і РЗТ причини теперішньої кризи в СМ і шляху виходу з неї. Це є необхідне, бо багато членів і членкинь як партфракції, так і масових організацій, бачучи занепад праці в СМ, а незнаючи їх причин і не бачучи шляху виходу з неї попадають в зневіру та хапаються за залишки старих сектантських, нігілістичних поглядів, оживляють їх і переводять в життя. В кількох місцевостях це й стало причиною ліквідування СМ. По цьому ліквідаторстві треба вдарити й викорінити його.

Питання будування СМ — надзвичайно важливе, бо це є готування зміни. Тому в передз'їздовій підготовці і на самих з'їздах треба йому присвятити як найбільше уваги, розгорнути над пляном будування СМ як найширшу дискусію, і змобілізувати до того будування членство комсомольської фракції, членство СМ, членство партфракцій та членство наших масових організацій ТУРФДім, РЗТ і ТОДОВИРНАЗУ.

І. Г. Бойчук

ЗРОБІМ СМ ТУРФДІМ СПРАВЖНЬОЮ МАСОВОЮ ОРГАНІЗАЦІЄЮ ТРУДЯЩОЇ МОЛОДІ

Багато говорилося вже про критичний стан Секції Молоді ТУРФДім та про потребу наладнання її, але не багато з нас зрозуміли іще, як і в який спосіб це треба зробити. Члени і членкині, як партії так і ЛКМ, різно задивлялися на цю справу, але більшість, розглядаючи справу, забувала одне, а саме, що **СМ мусить бути організацією тої маси української робітничої та бідняцько-фармерської молоді, яка не зрозуміла іще вповні клясової боротьби, яка не є ще зовсім готова приняти програму ЛКМ.**

В багатьох з нас, як членів партії, так і членів ЛКМ, існували й досі **існують тенденції ліквідувати СМ,** з таких, мовляв, причин, що краще нам організувати всю трудящу молодь в ЛКМ, бо "нащо ж надавати СМ ті самі форми праці, що і ЛКМ, тільки на українській мові?" Тут наочно можна бачити помилкове розуміння завдань СМ. Справа й є в тому, що ми старалися надавати СМ ту саму форму, що й ЛКМ. Ми старалися заводити серед членства СМ сувору "більшовицьку дисципліну" (тоді, коли ми знали, що це навіть серед членства ЛКМ тяжко завести), давали членству СМ такі самі завдання і навіть таку саму форму освітньої праці, як в ЛКМ, хотіли, щоб кожний член і членкиня зрозуміли та вповні приняли програму ЛКМ і т. ін. Одним словом, ми не вміли розріжняти між працею СМ і ЛКМ.

Деякі, знову, що мають тенденції ліквідути СМ, опиралися на тому, що ніби то імміграція української молоді до Канади вже зовсім припинена і та імігрантська молодь, яка вже тут живе, швидко асимілюється й не знаходить потреби або зацікавлення бути в СМ.

А чи дійсно так справа мається? Тут знову можна доказати неправильність такого погляду. Урядова статистика доказує, що хотяй імміграція до Канади зменшилася на половину, то все ж таки останній рік (з кінцем 31-го березня) до Канади прибуло 88,223 чужинців.*) З цего числа мусить бути якийсь відсоток української імміграції (частину якої становить молодь). Отже значить, що імміграція української молоді до Канади ще

*) Бюлетин Канадського Департаменту Імміграції й Кольонізації.

не зовсім припинена. Подруге, коли ми приглянемося добре, то побачимо, що **майже вся молодь, яка знаходиться в рядах українських ворожих організацій (фашистських та церковних) є імігрантська молодь.** (Українська молодь, яка тут роджена, знаходиться більше в англійських організаціях). Або приглянмося ще ближче себе: яка **поважна частина членства нашої нової організації ТОДОВИРНАЗУ складається з імігрантської молоді.** І в багатьох випадках ми завважимо, що найбойовішим, найзавзятішим елементом в цій організації є якраз молодь. Отже не можемо твердити, що немає для нас широкого поля праці серед української імігрантської трудящої молоді в Канаді.

А в чому ж дійсно є корінь занепаду СМ? Чому не змогла вона зробити правильного прогресу? Головна причина є та, що ми не мали правильного підходу до цієї молоді. Наші форми праці не задовольняли ту канадську молодь, яка була в СМ і якої частина ще є в наших рядах. А ще головніше є те, що ми не вели працю так, щоб могли здобути в наші ряди молодих імігрантів.

Тов. Король, в своїй статті в останньому числі цього журналу, пише: "...СМ не підготовляє робітничу і фармерську молодь до революційних виступів, не є їхнім організатором, а лише пасивним учасником. В рішуче недостатньому звязкові між працею СМ а загальною клясовою боротьбою лежить коріння всіх наших недостач та слабостей."

Не в тім головна недостача СМ, що вона за мало є звязана з клясовою боротьбою, а в тім, що ми не зуміли зацікавити і втягнути маси молоді в наші ряди, щоб там, в нашій праці серед них, передати їм це поняття клясової боротьби. Ту молодь, яка вже готова боротися за певні економічні домагання, яка розуміє вже потребу боротьби, ми мусимо втягати в трейдюнії під проводом партії, а деяку частину (головно тих, які трохи більше переконані) навіть до ЛКМ. Правильно, що СМ не має бути пасивним учасником революційних виступів, але й не зовсім може вона бути їхнім організатором. **СМ мусить переконувати і втягати її членство до цих революційних виступів через ріжні форми її культурно-освітньої праці.** Треба, щоб всі галузі нашої праці відзеркалювали в правильний спосіб клясову боротьбу, висвітлювали всі домагання трудящої молоді і в такий спосіб, певно і солідно виробляли серед членства правильне розуміння клясової боротьби — виробляли рекрутів до ЛКМ.

Методи нашої роботи до цего часу не мали масового характеру, не були такими, що апелювали б до маси молоді поза нашими рядами. Найголовніше те, що ми не вводили в нашу працю більше молодечих метод. З нашими "інструкторами" (представниками ТУРФДім), які часто "диктували" і вели працю на свій стиль, праця звичайно була суха і наслідуванням праці в ТУРФДім. Чи то збори членства, чи масовий мітінґ,

чи пікнік або концерт, ми не старалися робити їх відмінними, не надавали їм тої "молодости", яка повинна бути в масовій організації молоді. Хто зна, чи та формальність і та суха, незмінна праця не спричинилася багато до того занепаду нашої організації молоді. СМ повинна дати якнайкращі форми праці для молоді: масові забави, різні гуртки організовані при СМ (драматичні, музичні, забавові, літературні, тощо), гуртові підприємства тощо — все це повинно існувати при СМ, щоб зацікавити маси молоді й втягнути їх в наші ряди.

Ті з нас, що мали тенденції ліквідувати СМ, так само були за тим, щоб перетворити наші молодіці підвідділи в піонерські відділи. Це знову нічого більше тільки те, що ми, бачучи занепад в СМ, не знали чого вхопитися, і бралися за те, що вимагає менше труду з нашої сторони. Корінь лиха, як і з нашою роботою серед старшої молоді, є в тім, що тут **ми також не знали як підходити до дітей українського робітництва і бідного фармерства в Канаді.** Всю нашу працю серед робітничої дітвори треба змінити так, щоб ми могли не допустити її до ворожих організацій, а втягнути в наші ряди.

В такій формі, в якій вона знаходиться сьогодні, СМ не може далі існувати і зростати. Ми мусимо покласти кінець всім тенденціям ліквідувати СМ, а зробимо це тільки тоді, коли змінимо працю в СМ і зробимо її такою, що зможе згорнути навколо себе маси української трудящої молоді Канади.

Е. Маланчук

СЕКТАНТСТВО Й ОПОРТУНІСТИЧНА ПАСИВНІСТЬ ПАРТФРАКЦІЇ В КЕЛҐАРИ

Помимо резолюцій Комінтерну й партії, помимо обширних дискусійних статтів в нашій пресі, ще й досі не всі партфракції УРМО засвоїли собі свої комуністичні завдання і не всі намагаються переводити зворот у праці наших масових організацій.

Одною з таких партфракцій, що й досі не визбулися опортуністичної пасивности і сектантського ставлення до масових організацій та їхньої праці, є й наша партфракція в Келґари, Алта. Вона ще й досі не рушила з мертвої точки та не взялася до виконування негайних партійних завдань.

Одним з таких негайних важливих завдань, що стоїть перед нашою партфракцією, це зробити наші українські робітничі масові організації допоміжним чинником в будуванні революційних трейд-юній, поряд із будуванням інших революційних масових організацій. Другим повсякчасним завданням є політичне виховування близьких до нас робітників і втягання їх до лав партії.

Умовини для праці партфракції в Келґари сприятливі. Є в наших масових організаціях товариші, що працюють в різних галузях промисловости. Партфракція повинна підступити до тих товаришів, вияснити їм значіння й необхідність будування революційних трейд-юній та опозиційних груп і вказати їм, що вони повинні стати основоположниками цих організацій. Наша партія тут немає звязку з робітниками у фабриках. Звязок такий прямим способом не легко доводиться встановляти, бо робітники лякаються втратити роботу й уникають підходу партії. Отже ближчі до нас робітники, що гуртуються в наших масових організаціях, можуть дати партії значну допомогу створенням засновків революційних трейд-юнійних організацій. Але деякі члени не можуть зрозуміти, що так необхідно робити та не усвідомили собі, що таким чином можна започаткувати будування революційного трейд-юнійного руху в цій місцевості.

Є в нашому місті величезне безробіття, яке охоплює й українських робітників. В наслідок кризи радикалізуються робітничі маси й горнуться в Товариство Безробітних. Але члени наших масових організацій, а за ними й решта українського ро-

бітництва, не втягаються в цю організацію. Є тільки кількох українських робітників в Товаристві Безробітних. Наша партфракція не зуміла повести доброї роз'яснювальної кампанії, як серед членства масових організацій, так і серед загалу українських безробітних, щоб вони зрозуміли потребу цієї організації.

Наші місцеві масові організації є дуже слабою рекрутаційною базою для Компартії. Членство їх не поповняє рядів партії. Довгий час в нас майже постійно було всього чотири партійні члени, на десятки членів в масових організаціях, аж оце недавно партфракція дещо збільшилася, коли партія стала натискати на виправлення помилкового становища. Партійні члени в масових організаціях створили з себе немов секту, що замкнулася в собі й чекала, поки десь то виховаються такі робітники, що будуть достойні того, щоб їх приняти в свої ряди. Політично-освітня діяльність зводилася до дебаторського клюбу, а не була школою пролетарської, комуністичної науки. Зводилось до того, що майже кожний член хотів показати, що то він розуміє, та доказати свою компетентність у всяких справах. Коли ж до того ще взяти на увагу нетактичність партійних товаришів, що допровадила до ворожого ставлення деяких членів масових організацій до партфракції, то й стане зрозумілим той баріер, що перешкаджав наближенню партфракції до масових організацій і втягненню їх у загальну клясову боротьбу.

Партфракція не була здатною навіть використати як слід мітінги, концерти тощо для того, щоб впливати на робітничі маси та наближати їх до революційного руху робітничої кляси. Коли внутрі масових організацій виникла боротьба за провід між нововступившими членами, що становили добрий пролетарський елемент, а так званими старшими членами, багато яких не позбулися ще дрібноміщанських настроїв та соціял-демократичної пасивности, то партфракція не поспішила з підтримкою цим новим членам. Партійна фракція не заняла ясного становища у відношенні до того більше бойового елементу, що міг повести наші організації від соціял-демократичної заскорузлости на шлях революційної боротьби.

Такий стан нашої партфракції необхідно змінити. Для того необхідно боротися з тими перешкодами, що гальмують правильну працю партфракції. Зброєю для того повинна служити нам більшовицька самокритика. Треба подбати за ідеольогічний розвиток наших партійців, збільшення партфракції й негайний вихід з сектантського замкненого кола у масу членства масових організацій та широкого нашого робітничого загалу. Оздоровивши відносини в самій партфракції, ми оздоровимо і всю її працю в масових організаціях і серед загалу українського робітництва в нашому місті.

Ю. Братковський

БОРОТЬБА КОМПАРТІЇ ПОЛЬЩІ ПРОТИ ФАШИСТІВ

На ґрунті поглиблення господаської кризи загострюються клясові бої у фашистській Польщі. Зухвалому фашистському теророві компартія Польщі протиставляє революційний фронт трудящих мас міста й села.

"Дати мільйонним масам змогу пізнавати з свого власного досвіду неминучість скинення старої влади, висунути такі способи боротьби і такі форми організації, що полегшили б масам з досвіду пізнавати правильність революційних гасел — ось завдання". (Сталін, "Питання Ленінізму").

Тим то компартія Польщі особливу увагу віддає організації економічних боїв і щільно повязаній з цим організації революційного профруху. Останніми часами ми мали у Польщі кілька завзятих страйків, що виявили збільшення ролі партії у керуванні економічними боями. Передусім це стосується текстильної індустрії, де в грудні та в січні партія провела широку кампанію, мобілізувала десятки тисяч робітників, організувала кілька страйкових комітетів на фабриках, скликала кілька широких страйкових конференцій. У зв'язку з закриттям багатьох великих фабрик і з тимчасовим послабленням (масові арешти) парторганізаціям не пощастило організувати загального страйку в текстильній індустрії. Проте, кілька часткових страйків не окремих фабриках були проведені за проводом партії та профопозиції. Досить згадати страйк текстильників на фабриці Гейера у Лодзі, що відзначався великим бойовим піднесенням, страйк на багатьох текстильних фабриках у Згежі та ін.

Широку кампанію польська компартія й профспілкова опозиція провели, щоб організувати страйковий рух гірників Горішнього Шлезьку. Проведено два мітінги на шахтах, організовано кілька нарад з позапартійними робітниками, обрано 9 страйкових комітетів, а також тимчасовий центральний страйковий комітет. Підчас цієї кампанії організовано масову самооборону робітників, що групами по 10—15, а часом і 30 чоловіка була на всіх без винятку масовках та зборах, охороняючи їх від нападу поліції та фашистських банд. Хоч партії не пощастило довести тут до страйку, але завдяки широкому розмахові акції горішньо-шлезьких гірників фашистський уряд мусів зріктися спроби зменшення заробітної платні.

Про зростання бойових настроїв у робітництві свідчить чимало фактів, так званого італійського страйку, коли робітники, залишаючись на фабриці, відмовлялися її покинути. Приміром у січні 2,500 ткачів-страйкерів на фабриці у Зверді три дні залишалися на фабриці, не пускаючи туди страйколомів та поліції. На гуті у Петрокові мало не 1,000 робітників-страйкерів забарикадувалися на фабриці і залишалися на ній три дні. Такі факти були й на метальообробній фабриці Цегельського в Познані, на дротяній фабриці у Сосновій й на фабриці гумових виробів ППГ у Грудзенде.

У дрібній промисловості, що й досі відіграє переважну ролю у страйковім русі, останніми часами проведено кілька завзятих контрофензивних страйкових боїв, здебільшого під проводом компартії. Відбулося кілька кравецьких страйків у Варшаві з вимогою збільшити зарплату. Проведено тритижневий страйк 300 шкіряників у Лукові та ін. Особливо бойовий був частковий страйк пекарів у Варшаві, що точився 12 тижнів. Підчас страйку відбувалися криваві вуличні бої між робітниками й поліцією, що її підтримували бойові дружини підприємців та соціял-фашистів. Не зважаючи на цей єдиний фронт капіталу, поліції та соціял-фашизму, страйк закінчився перемогою робітників.

Останніми місяцями у Польщі наростала боротьба безробітних. Хвиля виступів по цілій Польщі. Тільки у січні проведено в Польщі щось із 50 демонстрацій безробітних. Деякі з них відзначилися надто запеклими боями з поліцією й захопленням магістратів. Приміром, у Павлівцях, Горішньому Шлезьку демонстранти захопили магістрат і змусили бурмістра поділити всі наявні гроші по 10 злотих на кожного безробітного. У Бельшовицях безробітні вдерлися до будинку магістрату, взяли ключі від каси бурмістра, але надійшла поліція й тому не встигли поділити грошей між собою. У містечку Нова Весь (теж Горішній Шлезьк) безробітні змусили фашистський комітет безробітних легалізувати передплатні аркуші на користь політвязням. Загалом у січні—березні щось із 20 разів безробітні захоплювали магістрати і біржі праці.

День 25 лютого у Польщі проведено загалом з великим піднесенням. Було кілька демонстрацій у Варшаві й інших містах. Особливо слід підкреслити виступи селян, що в Раві Мазовецькій, Дрогобичі, у багатьох містечках Влоцлавської округи і ін., разом з робітниками билися з поліцією.

На грунті гострої аграрної кризи й жахливого податкового утиску швидко зростає революційний рух на селі, вирівнюється диспропорція між революційним рухом на селі і в місті. Частішають бойові виступи селян проти податків і евакуацій, проти фашистського землевпорядження. Хоч досі в революційному русі на селі переважають елементи стихійности, проте, і тут зростає організаційна роля компартії й масових революційних організацій.

Один із найпотужніших важелів революційного руху в Польщі — це національно-революційна боротьба українських, білоруських, німецьких трудящих мас проти польської окупації. Національне питання — поруч селянського питання, є один з основних чинників революції в Польщі. Торішній стихійний рух західньо-українських селян, що спалили десятки й сотні тисяч поміщицьких садиб та куркульських господарств, яскраво виявив, що національно-визвольний рух — це могутній спільник боротьби пролетаріяту за повалення фашистської диктатури. Тов. Ленський у своїому рефераті на XI пленумі ВККІ правильно відзначив, що "це був один із найбільших ударів по польському імперіялізмові, та його антирадянських военних плянах, а також один із найяскравіших симптомів дозрівання тенденцій революційної кризи в Польщі". Центральний комітет компартії Польщі посів правильні позиції щодо революційного руху західньо-українських селянських мас. "Компартія в Польщі, — сказано в резолюції ЦК КПП, ухваленій на початку жовтня минулого року, — разом з компартією Західньої України є тільки одна партія, що визнала теперішню боротьбу українських мас проти польських поміщиків і осадників, проти польського окупаційного режиму за свою боротьбу".

Проте, правильні вказівки ЦК КПП не були здійснені як слід. У розпалі селянських підпалів партія не допомогла як слід революційному селянському рухові. Це стосується насамперед компартії Західньої України. Помилки партії підчас підпалів рішуче критикував січневий пленум ЦК КПП, відзначивши, що початкова пасивність партії виникала з непорозуміння конкретних виявів стихійної боротьби селян з поміщиками, боротьби проти окупації, як важеля національно-визвольного руху в цілій Польщі.

Останніх місяців польська компартія провела кілька політичних кампаній, мобілізувавши підчас них широкі маси під гаслом боротьби за повалення фашизму й оборони СРСР. Виборча кампанія до сейму, не зважаючи на часткові втрати, виявила зростання впливу партії, закріплення її переваги перед соціял-фашизмом у ряді промислових округ. Підчас усіх кампаній партія широко популяризувала соціялістичне будівництво в СРСР, протиставила досягнення трудящих мас у Радянському Союзі злидням та безправ'ю робітничо-селянських мас у Польщі, показуючи їм, що єдиний вихід з кризи — це стати на шлях, що його переможно пройшов пролетаріят СРСР. У зв'язку з першотравневою кампанією польська компартія провела ряд мітінгів у робітничих центрах, на яких голосно чулися гасла боротьби з контрреволюційною антирадянською війною.

Загострення клясових боїв фашистської Польщі відбилося і в лавах армії. Щодалі частішають та загострюються революційні виступи салдатів. Багато їх відбувається за безпосереднім проводом компартії. За проводом компартії міцнішає

бойова спілка салдатів з робітниками та трудящими селянами.

В умовах щодалі гостріших клясових боїв вирішальну вагу має суб'єктивний чинник, політична дозрілість та організаційна загартованість компартії. Партбудівництво стоїть тому в центрі уваги КПП, його справи детально обговорювано восени минулого року на V з'їзді польської компартії, проведеному за гаслом: лицем до великих фабрик, до трудящих мас села.

Шаленому фашистському теророві не пощастило ізолювати КПП від мас. Не зважаючи на удари пілсудчини, чисельність партії після V з'їзду зросла. Партійна організація у Горішньому Шлезьку, де надто численний велико-промисловий пролетаріят, рішуче повернула до мас. Вона вчетвертила число своїх членів проти травня 1930 р. Лодзинська парторганізація також показала, що вона щільно зв'язана з основними масами текстильників, мобілізувавши багато тисяч робітників підчас виборчої кампанії до сойму та економічних акцій. Зростає також варшавська організація, хоч організаційна опора на великих фабриках усе ще недостатня. Чимало зросла кількісно та якісно компартія Західньої Білоруси, що подвоїла кількість заводських осередків проти літа минулого року. Зміцнішала та активізувалася робота партії на селі. Останніми місяцями в корінній Польщі та Зах. Білорусі зріс кількісно і комсомол.

Відзначаючи організаційні здобутки польської компартії, треба ще більше підкреслити потребу поліпшити соціяльний склад парторганізації, зміцнити зв'язок партії з великопромисловим пролетаріятом. Потрібно якнайшвидше поліпшити роботу парторганізації в Домбровському камяновугільному районі та на Зах. Україні, а також посилити роботу серед сільськогосподарських робітників.

Засновком успішної боротьби з фашистською диктатурою та організаційного зростання партії була більшовицька консолідація її роботи. Цю консолідацію здійснено в боротьбі на два фронти — проти правої групи тов. Кощжеви-Варського і проти різних "лівацьких" сектантських тенденцій. Права група ЦК в особі т. Прухняка, Стефанського та інших капітулювала на V з'їзді КПП, визнавши цілковиту правильність лінії партії та її боротьби з правою небезпекою. Лідери правої групи т.т. Кощжева і Варський цілком ізольовані в партії. КПП, покінчивши на VI з'їзді ЦК (червень 1929 р.) та на V з'їзді з періодом фракційної боротьби, по більшовицькому консолідувавши свої лави, іде попереду до нових боїв проти фашистської диктатури. Зміцнюючи свій звязок з сотнями тисяч і мільйонами робітників та трудящих селян, показуючи їм революційний вихід із кризи, КПП підводитиме щодалі ширші маси до рішучої боротьби за повалення фашизму, за радянську Польщу.

ПРО ПОСИЛЕННЯ ЗАГРОЗИ ВОЄННОЇ ІНТЕРВЕНЦІЇ ПРОТИ СРСР І ЗАВДАННЯ КОМУНІСТІВ

(Резолюція XI пленуму ВККІ на доповідь тов. Кашена.)

I. ГОТУВАННЯ ВОЄННОЇ ІНТЕРВЕНЦІЇ ПРОТИ СРСР.

Небезпека воєнної інтервенції проти СРСР стала безпосередньою небезпекою для всього світового пролетаріяту. Взаємини між капіталістичною та соціялістичною системами ввійшли в **нову історичну фазу.** Пролетаріят СРСР в період крайнього загострення загальної кризи капіталізму, спираючись на колгоспних селян, на селянську бідноту у спілці з середняком, і за допомогою революційного пролетаріяту капіталістичного світу, закінчує побудову економічного фундаменту соціялізму на одній шестій частині земної кулі. Ленінська політика ВКП(б) і її ЦК, ентузіязм усієї робітничої кляси та широких мас трудящого селянства в будівництві соціялізму остаточно знищили всі надії капіталістичного світу і "прогнози" троцькістів щодо передодження радянського господарства на капіталістичне.

В цих умовах міжнародній імперіялізм ставить знову питання про розв'язання історичної суперечки між капіталізмом і соціялізмом **війною.** Успіхи п'ятирічного пляну соціялістичного будівництва в місті та на селі, що їх порівнюють робітничі маси зі зростанням кризи та розкладом капіталізму, самі собою є вже небезпекою для капіталізму.

З одного боку, підвищення життєвого рівня трудящих СРСР, з другого боку нечувані страждання, масове безробіття, злидні, фашистське поневолення, що безмежно зросли через всесвітню економічну кризу капіталізму, наочно показують ріжницю між двома світовими системами, між соціялізмом і капіталізмом. Намагання капіталізму розв'язати кризу коштом пролетаріяту і трудящого селянства цілого світу приводить до загального наступу капіталу на всіх фронтах на трудящі маси капіталістичних країн, і, водночас та нерозривно, до посилення готування війни проти СРСР.

Розгортання світової економічної кризи поглиблює, в наслідок боротьби імперіялістичних держав за ринки збуту, всі імперіялістичні суперечності, надаючи їм особливої гостроти. Збільшується небезпека воєнних конфліктів між імперіялістичними державами. Але зростання суперечностей інтересів імпе-

ріялістів не послаблює, але, навпаки, загострює небезпеку інтервенційної війни проти СРСР.

У боротьбі двох принципово протилежних світових систем — капіталізму й соціялізму — Другий та Амстердамський інтернаціонали стоять рішуче на боці капіталізму щодо готування воєнної інтервенції.

Французька буржуазія — цей головний організатор антирадянської війни — вже утворила ряд політичних та військових спілок, щоб оточити СРСР (Польща, Румунія, Фінляндія, держави малої Антанти). На цій самій меті — оточити СРСР — побудовані пляни пан-Европи та пляни коаліції так званих аграрних країн південно-східньої Европи (Румунія, Угорщина, Юго-Славія, Болгарія, і т. ін.). Перегляд та доповнення статуту й повноважень ліги націй має теж на меті утворити засновки для одвертої організації хрестового походу проти СРСР.

Гарячковим посиленням **озброєнь,** поновленням та поширенням **військових спілок,** опрацюванням спільних загальних мобілізаційних планів французький генеральний штаб приводить до бойової готовости західні, прикордонні з СРСР держави. Під гегемонією французької й англійської військової промисловости утворено за останні п'ять років у цих країнах нову військову індустрію, а країни "другої лінії" (Чехо-Словаччина, Швеція) перетворено на справжні арсенали для антирадянської війни.

Бурхливим темпом, відповідно до пляну походу на СРСР, будуються стратегічні залізничі лінії (Польща, Румунія, Юго-Славія), військові порти, нові лінії укріплень, воєнні мости. Поруч з гарячковим збільшенням кількости і спорядженням постійних армій, утворюється широка система позавійськового готування людности, через різні фашистські спортивні і т. п. організації. Французький генеральний штаб і його мандрівні генерали підготовляють пляни антирадянських об'єднаних операцій армій окраїнних держав під єдиним командуванням. Залишки контрреволюційних білогвардійських армій Колчака, Денікіна, Врангеля, що їх постійно фінансує французький імперіялізм, зберігається в бойовій готовості, щоб використати їх, як це виявив конфлікт на КСЗ, як складову частину інтервенційних армій проти СРСР.

Перевороти фашистського типу в Польщі, Юго-Славії, Румунії, Фінляндії, — безпосередній чи посередній результат впливу французького й англійського імперіялізму — тісно зв'язані з безпосередніми воєнними готуваннями проти СРСР.

Московський процес "Промпартії" — цієї шкідницької та шпигунської агентури французького імперіялізму — викрив з усією ясністю цілком конкретний малюнок цих безпосередніх воєнних готувань проти СРСР. Для розроблення та керування військовими операціями проти СРСР утворено при французькому ґенштабі міжнародню комісію з участю представників англійського та польського ґенштабів.

Керівництво шкідництвом та шпигунством було в руках агентів французького ґенштабу. Вже був призначений на 1930 р., а в крайньому разі — на 1931 р. строк початку воєнних операцій.

Плян воєнної інтервенції проти СРСР активно підтримувала впливова в Сполучених Державах імперіялістична ґрупа Ґувера.

Ґрупа Ґувера утворила спеціяльну організацію, під вивіскою комітету допомоги фармерам, на чолі з Лерґе — колишнім начальником постачання союзним арміям підчас імперіялістичної війни. Цей комітет закупив на ½ міліярда доларів запасів на задоволення потреб інтендантства інтервенційної армії. Запаси закуплено надзвичайно поспішно до наміченого від французького імперіялізму строку початку воєнної інтервенції проти СРСР і тримано напоготові в портах Атлантійського океану.

В пляні готування війни та як безпосередній вступ до збройної інтервенції вже організовано **економічну війну проти СРСР.** Одна хвиля кампанії наклепів пляномірно змінює іншу: кампанію довкола вигаданого "викрадення ґенерала Кутєпова", кампанію проти релігійних утисків, що їх ніби припускали в СРСР, змінено на кампанію проти так званого російського "домпінгу" і незабаром після цього найбезглуздішу та найбезсоромнішу з усіх кампаній — кампанію експлуататорів найманих рабів капіталу проти вільної соціялістичної праці, під проводом боротьби проти так званої "примусової праці" в СРСР. Ці гидкі кампанії, за якими йшли конкретні заходи економічної війни проти СРСР і в Европі, і в Америці, ясно й одверто мають на меті зірвати п'ятирічний плян соціялістичного будівництва в СРСР. Уже одверто оголошено війну експортові радянських товарів, з допомогою надзвичайних законів про заборону довозу та систему ліцензій на довіз до Франції; в Бельгії — за допомогою декрету скерованого проти "домпінгу"; в Сполучених Державах і Канаді — за допомогою декрету проти виробів "примусової праці" в СРСР. Керівні капіталістичні групи вирішальних імперіялістичних країн (насамперед Франції та Англії) одверто оголошують гасло **міжнародньої організації цієї економічної війни,** гасло розірвання зносин з СРСР.

II. РОЛЯ СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТІВ У ГОТУВАННІ ВОЄННОЇ ІНТЕРВЕНЦІЇ ПРОТИ СРСР.

У цій злочинній роботі коло організації економічної блокади та готування воєнної інтревенції проти СРСР, **II Інтернаціонал і соціял-демократичні партії безпосередньо беруть ке-**

рівну участь і цілком за неї відповідають. Партії "соціялістів" та соціял-демократів, які вже брали участь у попередніх збройних інтервенціях проти СРСР, перетворились остаточно на найважливіше знарядля імперіялістичної буржуазії щодо ідеольогічного та політичного готування блькади і контрреволюційної війни проти СРСР. Щоб ошукати трудящі маси капіталістичних країн, вони розповсюджують почасти самостійно сфабриковані, почасти запозичені з арсеналу буржуазії найбезглуздіші леґенди та підлу брехню про "крах" радянського режиму в СРСР. Щоб зменшити велетенські досягнення в будівництві робітників та трудящих селян СРСР, переможний похід соціялізму в місті та на селі, соціял-демократи придумали байку про "червоний імперіялізм". Оспівуючи пацифізм ліги націй, вони навівають соціял-демократичним робітникам, що "війна загрожує із Сходу". Від часу до часу вони об'їзджають прикордонні з СРСР країни, щоб там розпалювати цькування проти радянської держави (Вандервельде, Бонкур, Абрамович, Дан і т. д.). Партії соціял-фашизму беруть одверто безпосередню участь у політиці військових озброень, блькади та інтервенції. Найсильніша партія II Інтернаціоналу, **соціял-демократична партія Німеччини,** спільниця німецької вояччини в грабіжницькому Брестському мирі в окупації та пограбуванні України, що її представники вже 1919 року брали участь у керівництві бандами Бермонта й Фон дер Гольца, в їхніх нападах проти радянських республік, це найактивніша з усіх партій Німеччини, що організують антирадянський фронт.

Німецькі соціял-демократи Брайтшайд і Зеверінґ — ініціятори й найактивніші оборонці політики блькоу між імперіялістичною Німеччиною та організатором міжнароднього, імперіялістичного, антирадянського фронту, реакційно воєнною Францією Пуанкаре, Тардьє і Бріяна, — Брайтшайд, Велс і Гільфердінґ інструктували російських меншовиків-шкідників та інтервентів у їхній роботі коло готування ґрунту для інтервенції.

Французькі соціял-демократи — оборонці найагресивнішої антирадянської політики французького імперіялізму — Бонкур, автор закону про мілітаризацію всієї людности Франції, і Ренодель, доповідач у питаннях повітряного буджету в французькому парляменті — це привідці французького імепріялізму та мілітаризму. Французькі соціялісти під проводом Леона Блюма й Альбера Тома систематично пророблювали для французького уряду підготовчу роботу коло готування його васальних держав на кордонах СРСР до антирадянської війни, вітаючи щоденно хвальними гимнами "пацифістського" підпалювача війни проти СРСР, пана Бріяна.

Лідери ППС 1918-1919 року відкинули пропозицію радянського уряду про укладення миру з Радянською Росією, взяли активну участь у походах Пілсудського на Вільно та Київ. Під час війни проти СРСР 1920 року вони, посідаючи керівне становище в уряді, підтримували банди кривавих погромників Петлюри та Балаховіча. ППС надалі лишається підпорою мілітаризму Пілеудського, скерованого проти СРСР. Вона голосує за військові бюджети, втягує робітників у напіввійськові фашистські організації, схвалює всі антирадянські провокації польського фашизму та бере найактивнішу участь в усіх антирадянських кампаніях.

Уряд англійської **лейборитської партії,** що під тисненням робітничих мас примушений був відмовитися від саботажу щодо поновлення дипльоматичних зносин з СРСР, проводить настирливо політику англійського імперіялізму, налагодивши найтісніший зв'язок з французьким урядом в організації оточення СРСР.

Австралійський робітничий уряд Нового Південного Велсу, в особі свого "лівого" премієра Ланґа, бере участь в аґітації на користь сконоічної війни проти СРСР.

Лідери Американської Федерації Праці перевищують буржуазію своєю антирадянською кампанією і разом з Фішом і Ко. одверто закликають до економічної блькади СРСР. **Соціялістична партія Америки** підтримує активну антирадянську пропаганду Американської Федерації Праці і Фіша та Ко.

Чехословацька соціял-демократія найзапопадливіше за всі інші партії Чехо-Словаччини підтримує військову спілку з французьким імперіялізмом. Вона найактивніший носій політики, що перетворила Чехо-Словаччину на арсенал та склад наряджения для Польщі й Румунії проти СРСР.

Бельґійські соціял-демократи — оборонці політики спілки з буржуазною Францією — одверто вимагають в парляменті війни проти імпорту радянських товарів.

Австрійська соціял-демократія виступає з лицемірними заявами, скерованими начебто проти воєнної інтервенції. А справді ж вона бере діяльну участь у всіх наклепницьких антирадянських кампаніях буржуазії та II Інтернаціоналу, що служать для готування воєнної інтервенції міжнароднього імперіялізму проти країни пролетарської диктатури.

Латвійські та фінські соціял-демократи одверто вимагають, щоб їхніх членів приймали до фашистських організацій, які є резервою регулярних антирадянських армій.

Румунська соціял-демократія — найстаранніший спільник націонал-цараністського уряду, що готує антирадянську війну під французьким командуванням.

Угорська соціял-демократія вимагає повороту в угорській зовнішній політиці в сторону спілки з французькими імперіялізмом так само, як і **болгарська** соціял-демократія.

Данський соціял-демократичний уряд дав морські протоки французькій військовій фльоті для проходу в Балтійське море.

Шведська соціял-демократична партія — представниця шведських військових постачальників щодо поширення вигадок про "агресивні наміри СРСР до Скандинавських країн" з метою прикрити постачання лімітрофним державам зброї.

Процес російських меншовиків у Москві, що працюють, за заявою Вандервельде, у "щільному контакті" з II Інтернаціоналом і за роботою яких "пильно стежить" II Інтернаціонал, показав, що II Інтернаціонал, разом з французьким генеральним штабом і з російськими білогвардійськими, імігрантськими організаціями в Парижі (Торгпром), організував із російських меншовиків безпосередню агентуру для шкідницької роботи, щоб підготувати воєнну інтервенцію. Імігрантську організацію російських меншовиків, так звану "закордонну делегацію меншовиків", підтримує II Інтернаціонал безпосередньо, як шкідницьку агентуру готування економічної кризи в СРСР і збройної інтервенції проти СРСР. Організація меншовиків в СРСР була якнайщільніше зв'язана з шкідницькою, шпигунською буржуазною організацією, так званою "Промпартією", а через ню з французьким генштабом.

Процес цілком ясно показав, що словесні заяви II Інтернаціоналу проти антирадянської воєнної інтервенції є ніщо інше, як машкара для обдурення робітників, яка прикриває справжню, інтервенціоністську позицію II Інтернаціоналу, бо, як заявили меншовики Броман і Суханов, "неможливо готувати війну проти СРСР, не приховуючи цього готування від пролетарських мас".

III. ЗАВДАННЯ КОМУНІСТІВ У БОРОТЬБІ ПРОТИ ГОТУВАННЯ ВОЄННОЇ ІНТЕРВЕНЦІЇ.

Якщо, не вважаючи на гарячкове готування міжнародного імперіялізму й соціял-демократичних партій II Інтернаціоналу, війна проти СРСР ще не вибухла, то це пояснюється наявними суперечностями в таборі імперіялістів, а особливо дедалі більшою готовістю пролетарських мас капіталістичних і кольоніяльних країн підтримати пролетарську диктатуру в СРСР, а також і послідовною політикою миру, що її провадить радянська влада в СРСР.

Всупереч наклепним кампаніям буржуазних і соціял-демократичних партій проти політики ВКП(б), величезні завоювання робітниче-селянських мас в СРСР щораз більше притягають симпатії трудящих мас імперіялістичних і кольоніяльних країн до СРСР. Безперечно, число робітників і взагалі трудящих, які готові активно й революційно боронити СРСР, як свою єдину батьківщину, постійно зростає і виходить гень за межі сфери політичного впливу комуністичних партій. Безперечно також, що робота Комінтерну проти небезпеки імперіялістичних воєн і на оборону першої в світі пролетарської диктатури стала одним з важливіших чинників збереження миру між народами, чинником, що викликав відстрочку імперіялістичної різні.

Проте, треба констатувати, що **інтенсивність боротьби проти небезпеки війни,** проти небезпеки воєнної інтервенції зокрема, **далеко не відповідає темпові імперіялістичних військових готувань проти СРСР.**

Агітація проти воєнної небезпеки провадиться не систематично, а часто-густо принагідно. Головною хибою роботи Комінтерну в боротьбі проти небезпеки воєнної інтервенції є те, що конкретні заходи готування війни в парляментських комісіях, в імперіялістичних арміях і на військово-промислових підприємствах, він не досить виявляє перед народніми масами. Комуністичні партії не навчилися ще досить ясно пояснювати широким народнім масам зв'язок між військовими готуваннями імперіялістів і зростанням експлуатації та пригнобленням трудящих мас, вони не навчилися ще на конкретних прикладах і систематично викривати соціял-демократію, як підпору імперіялістичної буржуазії в готуванні контрреволюційної війни проти СРСР.

XI пленум ВККІ настирливо підкреслює, що від активности комуністичних партій капіталістичних країн в їхній боротьбі проти воєнної небезпеки, від **активности кожного окремого комуніста залежить,** чи перетвориться співчуття до робітничої кляси СРСР від найширших мас робітників, трудящих селян, пригноблених націй капіталістичних країн на активну революційну боротьбу проти небезпеки війни й воєнної інтервенції проти СРСР, чи капіталістам пощастить знову повести трудящих на братовбивчу війну. Обов'язком кожної комуністичної партії, кожного окремого комуніста — **викрити соціял-демократію, як агентуру імперіялістичної буржуазії в готуванні воєнної інтервенції проти робітничої кляси СРСР, викрити їхній брехливий пацифізм, як органічну складову частину військового готування й відірвати від них робітничі маси.**

Обов'язком кожного комуніста — **викрити, що гасла буржуазії і соціял-пацифістів про "боротьбу за роззброєння", про "примирення народів", про "зближення колишніх ворожих країн"** є не гасла зближення народів і забезпечення миру, а **приховане утворення фронту проти СРСР.**

XI пленум ВККІ звертає увагу всіх секцій КІ на недостатню популяризацію Ленінового вчення про війну, і, зокрема, постанов VI конгресу КІ про методи боротьби проти воєнної небезпеки та небезпеки воєнної інтервенції. Гасла перетворення імперіялістичної війни на громадянську війну проти буржуазії треба популяризувати через усну й листовну пропаганду в най-

ширших народніх масах. Гасло — перетворити війну проти трудящих СРСР на війну проти своєї власної буржуазії — має стати найпопулярнішим гаслом мільйонних мас робітників капіталістичних країн.

XI пленум ВККІ підкреслює настирливу потребу посилити антимілітаристську роботу комуністичних партій і особливо комуністичних спілок молоді, як складову частину боротьби проти воєнної небезпеки й загрози інтервенції.

XI плєнум ВККІ нагадує всім комуністам про вказівку II конгресу КІ, яку продиктував Ленін:

"Обов'язок поширювати комуністичну ідею включає в собі особливу потребу настирливої, систематичної пропаганди у війську. Там, де цю агітацію забороняють виняткові закони, її треба провадити нелегально. Відмовитися від такої роботи — однаково, що зрадити революційний обов'язок і це несумісно з приналежністю до III Інтернаціоналу".

(Тези про умови прийому до КІ, ухвалені на II конгресі КІ.)

XI пленум ВККІ закликає всіх комуністів, усіх робітників і трудящих цілого світу на боротьбу проти воєнної небезпеки, на боротьбу проти загрози воєнної інтервенції, на оборону першої в світі країни диктатури пролєтаріяту, батьківщини пролетарів усіх країн.

ПИТАННЯ Й ВІДПОВІДІ

ЩО ТАКЕ ТРЕТІЙ ПЕРІОД ПОВОЄННОГО РОЗВИТКУ КАПІТАЛІЗМУ?

(Питання поставлене т. М. Н. з К. Відповідаючи на нього в нашому журналі з метою зазнайомити з відповіддю й других товаришів, що можуть нею цікавитися, ми одночасно започатковуємо відділ питань і відповідів, в якому й будемо у майбутньому такі питання вияснювати.)

У розвиткові капіталізму після війни, тобто у смузі його повоєнної загальної кризи, відзначуємо три головні періоди.

Перший період починається безпосередньо після війни. Це період великих клясових боїв, що виникли після війни. Працюючі маси різних капіталістичних країн, зрушені воєнним лихоліттям і підбадьорені перемогою пролетаріяту Росії, зі зброєю в руках стали наступати на фортеці капіталізму. Навесні 1918 р. вибухає революція в Фінляндії, а в осени того ж року повстає масовий рух в Японії, що доводить до "рижових бунтів". Навесні 1919 року, саме тоді, як засновується Комуністичний Інтернаціонал, перемагає пролетарська революція в Угорщині, а за місяць і в Баварії. В 1920 році перемагає національна революція в Туреччині. Того ж самого року пролетарі Італії захоплюють фабрики та банки і по всій цій країні піднімається могутній аграрний рух. В березні 1921 року вибухає пролетарське повстання в Німеччині. Революційне піднесення продовжується аж до 1923 року, коли рішуча перемога німецького капіталізму над пролетарською революцією в Німеччині, якої він досягнув при активній передовій допомозі соціял-демократії, саме в часі зміцнення капіталізму в низці капіталістичних країн, стала поворотним пунктом до другого періоду.

Другий період, це період значного зміцнення капіталізму, ліквідації його гострої кризи повоєнних часів, настання тимчасової, відносної стабілізації капіталізму, а одночасно період зміцнення пролетарської диктатури в Радянському Союзі. Буржуазія вже більше не покладається едино на соціял-демократію в справі недопущення до пролетарської революції, але використовує фашизм для придушення революційного пролетарського руху. Вона розправляється з ним нещадними, лютими методами, масовим терором. Фашизм, що повстав в Італії для здушення початків пролетарської революції, це одверта, найлю-

тіша форма диктатури буржуазії, що замінює її масковану, демократичну форму. Фашизм швидко поширюється й на інші країни — Польщу, Румунію, Болгарію, Угорщину, Фінляндію тощо. В цьому періоді, що тривае яких чотири роки, пролетаріят переходить від наступу до оборончих боїв, якими керує Комуністичний Інтернаціонал. В цьому періоді головними гаслами Комінтерну є — боротьба за маси, єдиний фронт працюючих проти наступу капіталізму й більшовизація комуністичних партій.

Третій період схарактеризований VI конгресом Комінтерну як період, що "...є в своїй основі час виходу економіки капіталізму понад довоенний рівень і майже одночасного виходу за цей рівень економіки СРСР (початок так званої перебудовної "реконструктивної доби", дальшого росту соціялістичних форм господарства на основі нової техніки). Для капіталістичного світу це часи швидкого росту техніки, посиленого росту картелів, тростів, тенденцій до державного капіталізму і одночасно часи могутнього розвитку суперечностей світового господарства, що поступає наперед у формах, визначених усім попереднім перебігом загальної кризи капіталізму (звужені ринки, СРСР, кольоніяльний рух, зріст внутрішніх противенств імперіялізму). Цей третій період особливо загострює суперечности поміж ростом виробничих сил і звуженими ринками, робить неминучою нову смугу імперіялістичних воєн проти СРСР, національно-визвольних воєн проти імперіялізму та інтервенцій імперіялістів і велетенських клясових боїв. Загострюючи всі міжнародні суперечности (суперечности поміж капіталістичними країнами й СРСР, воєнна окупація Північного Китаю, як початок розділу Китаю й боротьба поміж імперіялістами тощо), загострюючи внутрішні суперечности в капіталістичних країнах (процес полівіння робітничих мас, загострення клясової боротьби), розв'язуючи кольоніяльний рух (Китай, Індія, Єгипет, Сирія), ця доба неминуче веде через дальший розвиток суперечностей капіталістичної стабілізації до дальшого розхитування капіталістичної стабілізації та до загострення загальної кризи капіталізму".

Слушність цієї оцінки теперішнього, тобто третього періоду повоєнного розвитку капіталізму, яку дав йому VI конгрес Комінтерну ще влітку 1928 року, всеціло підтверджує теперішня ситуація, небувала економічна криза, безробіття, загострення клясової боротьби, наявні признаки наростання революційної ситуації в деяких країнах, наближення вирішальних боїв пролетаріяту за владу.

ПИШІТЬ ДО СВОГО ЖУРНАЛУ

У спеціяльному обіжнику, що був виданий перед випуском першого номера нашого журналу, ми закликали товаришів взяти активну участь у вияснюванні на його сторінках всяких питань, що вяжуться з партійною працею на місцях, в дистриктах, в цілій країні. З цим закликом ми зверталися теж і в першому номері нашого журналу, вказуючи на те, що він є нашою колєктивною справою, що в ньому повинні відзеркалюватися — вся наша праця, з її добрими й лихими сторонами, весь наш досвід в щоденній практичній роботі, нові, успішні форми й методи праці, нові, добрі думки, що можуть допомогти успіхові нашої роботи і т. д. Але досі ми отримали всього кілька дописів і на тому кінець.

Товариші, мабуть, не усвідомили собі ще добре того, що наш журнал тільки тоді й сповнятиме своє завдання як слід, якщо в ньому візьме участь якнайширше коло тих товаришів з різних робітничих центрів, з різних галузів промисловости, з різних міст та містечок, з центрів поступового руху незаможних фармерів тощо, що вміють писати, якщо в ньому таким чином буде всебічно відзеркалюватися весь наш рух. Без цього наш журнал виконуватиме тільки ту частину своїх завдань, яку може вияснити цей маленький гурток товаришів, що досі бере в ньому участь. Ця ж частина така незначна, як незначне число цих товаришів. Ці товариші не можуть знати всього, що діється в різних місцевостях, в різних дистриктах, по всій країні. Буває й таке, що один товариш не зовсім вірно з'ясує місцеве становище партії, чи якусь місцеву справу, не дасть правильного освітлення. Виправити це можна тільки таким чином, коли інші товариші з цієї ж місцевости писатимуть до журналу.

Не треба лякатися того, що буцімто до журналу треба писати тільки якоюсь високовченою мовою теоретиків. Писати треба звичайно так, як хто з робітників вміє висловити свою думку. Але, пишучи до нашого журналу, необхідно памятати ось про що: наш журнал видається для партійних членів та симпатиків і в ньому необхідно писати тільки про такі справи, що вяжуться з працею й діяльністю нашої партії, або ж мають до тої праці важливе відношення. Статті й дописи до нашого журналу не вимагають агітаційного характеру, який звичайно мають статті й дописи до наших масових часописів. Найголовніше, що повинно бути в статтях та дописах в нашому журналі, це добре перевірені, правдиві факти, правильне

освітлення цих фактів і правильні висновки, пороблені з партійного становища. Списуйте добре перевірені факти, ставлячи їх один за другим в такому порядку, як вони з собою вяжуться, давайте їм правильне освітлення, робіть з цього правильні висновки, підтверджуючи їх аргументами з точки зору партії. Старайтеся писати як найкраще можете, написане перевірте й перепишіть на чисто й виразно чорнилом, на одному боці звичайних, невеликих аркушів паперу, а відповідальний редактор подбає вже за виправлення мови й евентуальних помилок.

Памятайте при цьому, що всю нашу працю ми повинні переверяти в світлі більшовицької самокритики. Цю критику треба починати від себе самих, від самокритичної оцінки того, що ми самі робимо, що робить наша партфракція, наша група, а далі й уся місцева партійна організація, дистриктова, а там вже й уся партія. Не треба намагатися закривати свої власні помилки, а критикувати тільки помилки других. Треба завжди памятати, що за помилки других ми також відповідальні, а за свої тимбільше. Визнаючи свої помилки, ми вчимося самі їх пізнавати й виправляти, а одночасно вчимо й других того ж самого. Виявляючи помилки других, необхідно це робити в товариський спосіб, з метою виправити їх на загальне добро партії.

Особливо закликаємо тих товаришів до писання, що працюють у важливих галузях промисловости, в трейд-юніях тощо, й тих, що працюють на керівних становищах в партії та масових організаціях та ввесь партактив. Наші організатори за виключенням одного, досі не написали до журналу ні слова. Секретарі партфракцій, за винятком кількох, теж не пишуть. Товариші, що вчилися на вищих освітніх курсах наших масових організацій, теж досі не написали нічого. Цього не повинно бути. Партійні організації й комітети на місцях повинні вглянути в цю справу й подбати, щоб їхня праця знайшла свою відбитку на сторінках нашого журналу.

Ми із своєї сторони не даватимем спокою і будемо добиватися більшовизації наших партійних лав і всьої нашої праці, бо це завдання нашого журналу. Допоможіть же своєю участю в ньому успішніше виконувати його завдання.

Редакція.

Відповідальний редактор: **М. Попович.**

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ Й ЧИТАЙТЕ ТАКІ ЧАСОПИСИ Й ЖУРНАЛИ:

Одинокий український робітничий часопис в Канаді

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

що виходить у Вінніпегу три рази на тиждень і коштує на цілий рік лише $4.00, на піврік $2.00.

Одинокий український робітничо-жіночий журнал на цілій американській землі, це

"РОБІТНИЦЯ"

що виходить два рази в місяць у Вінніпегу. — Передплата на рік $1.50, на піврік 80 ц., поодиноке число 10 ц.

На цілу Канаду одиноким дійсно фармерським часописом є:

"ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ"

що виходить кожного тижня в середу у Вінніпегу. Передплата: на рік $2.00, на піврік $1.00.

Ілюстрований місячний журнал

"БОЙОВА МОЛОДЬ"

це одиноке українське видання для робітничо-фармерської молоді в цілій Канаді і взагалі на американській землі. Передплата на рік 50 ц., поодиноке число 5 ц.

Передплату на повищі часописи й журнали посилайте або на імя кожного часопису зокрема, або на імя й адресу:

THE WORKERS & FARMERS PUBLISHING ASS'N

Cor. PRITCHARD and McGREGOR Sts., WINNIPEG, MAN.

ЦІНА 20 ЦЕНТІВ